

DE LAATSTE ZOMER

...EN ANDERE VERHALEN

YVES TAFFIN

DE LAATSTE ZOMER

...EN ANDERE VERHALEN

GIGABOEK, 2009

WWW.GIGABOEK.NL

© YVES TAFFIN

E-MAIL: YVES.TAFFIN@SKYNET.BE

ALLE INFO OMTRENT DE AUTEUR EN
ZIJN ACTIVITEITEN VIND JE OP:
[HTTP://USERS.SKYNET.BE/YVES.TAFFIN/](http://users.skynet.be/yves.taffin/)

ISBN 97890 8548 2284

*Opgedragen aan allen die
«het leven als een open wonde ervaren»*

*vrij naar Anne Riemeers
(Oostende °1952)*

INHOUD

- 01. Lisa 9
- 02. De laatste Zomer (Summer of sixty-nine) 23
- 03. Interim-relatie 35
- 04. Een Hopeloos Geval? 41
- 05. Geëvacueerd 49
- 06. Nachtelijk Bezoek 63
- 07. De Barst in de Golfbreker 75
- 08. Twee AA-batterijtjes 95
- 09. Alternatief Gestraft 103
- 10. De Vlaamse Putsch van 1970 109
- 11. De Crematie 115
- 12. Kortrijksesteenwegblues 121

Bonusverhaal:

- Weekendje aan Zee (versie 2006) 131

LISA

*« Het gevoel is een mimosa, de blaadjes
trekken zich terug als een hand ze aanraakt.»*

(Carel Vosmaer:

*° 's Gravenhage 20-03-1826 –
+ Montreux 12-06-1888)*

“Jij bent in al die jaren echt niet veel veranderd,”
zegt Lisa.

Ze zit tegenover me op het terras van Café
Ceulemans op de Mechelse Grote Markt. Het is
een mooie, zonovergoten junidag, hoewel iets aan
de frisse kant voor de tijd van het jaar.

Moet ik Lisa's opmerking als een compliment
beschouwen? Ik kijk haar aan; haar onaangeroer-
de kopje koffie als een slotgracht tussen ons in.

Ook zij heeft nog steeds hetzelfde mooie ge-
zichtje. Haar figuur daarentegen leed kennelijk
meer onder de tand des tijds.

“Ja, Lisa,” zeg ik, “de jaren gaan snel.”

“Zeg dat wel,” antwoordt ze met een zweem
van bitterheid in haar stem.

Net als toen, op die dramatische december-
ochtend, zit ik hier zo'n beetje met mijn mond vol
tanden, en tot niet veel meer in staat dan tot het
poneren van enkele gemeenplaatsen. Dat, niet-
tegenstaande ik wat ik wou zeggen wel duizend
keer heb voorbereid.

Alles begon in het prille voorjaar van 1978. Via
iemand van de blinden- en slechtziendenschool

waar ik anderhalf jaar eerder afstudeerde, was me een deeltijdse betrekking als pianoleraar aangeboden op het bevriende meisjesinstituut te Ukkel.

Voor de organisatie van de pianolessen stond ene Monniek in, de verantwoordelijke van het plaatselijke jeugdhuis. Wat echter de praktische invulling betrof, kreeg ik vooral te maken met het opvoedend personeel van het internaat. Dat personeel bestond voornamelijk uit jonge vrouwen. Het duurde dan ook niet langer dan enkele weken of het onvermijdelijke gebeurde: ik werd verliefd op één van de opvoedsters.

Lisa was een bijzonder knappe verschijning: ze was klein en tenger van gestalte, maar ze had een vriendelijk gezichtje dat omkranst werd door lang, zwart haar. Op lichamelijk vlak was ze mijn absolute tegenpool, en op emotioneel gebied eigenlijk ook. Lisa straalde namelijk een gelijkmoedigheid uit waar ik eerlijk gezegd jaloers op was. Verder hield ze zich onder andere bezig met macrobiotische voeding. Beslist geen alledaagsheden aan het eind van de jaren zeventig. Wat mij echter nog het meeste in haar aantrok, was haar ongelooflijk erotiserende stem.

Die eerste maanden had Lisa een leefgroep in de lagere afdeling, waardoor ik vrij vaak met haar in contact kwam. Het volgende schooljaar echter verkaste ze naar een leefgroep in de middelbare afdeling, waarvan de lokalen aan een heel andere kant van het instituut lagen.

Dit was natuurlijk brute pech voor mij. Maar

het nam niet weg dat mijn verliefdheid alleen maar toenam, hoewel ik haar daar tot dusver niets over had gezegd.

Waarom ik zo lang talmde? Eerlijk gezegd: ik had er de moed niet toe. Ik, slechtzienende jongeman van negentien zonder het minste uitzicht op een stabiele toekomst, woonde in het verre Poperinge, nog onder het ouderlijke dak. Zij resideerde ook nog bij haar ouders, maar dan in Opwijk. Onze enige ontmoetingen waren die op onze plaats van tewerkstelling. En wat mij betrof was die tewerkstelling uitermate wankel. Bovendien bleek Lisa veel meer nog dan ik goed geïntegreerd in haar woonomgeving. Ze had er zelfs een lief, die op dat moment zijn legerdienst in Duitsland vervulde. Zeg nu zelf: wat had ik haar in die omstandigheden te bieden?

Van de andere kant: ik was wel degelijk verliefd op haar.

In het late najaar van 1978 was ik eindelijk zover dat ik al mijn moed bij elkaar had geraapt. Ik sprak Lisa aan en zei haar dat ik haar iets belangrijks te vertellen had. We spraken af dat ik haar de volgende maandag zou opzoeken in het lokaal van haar leefgroep, waar op dat moment verder niemand aanwezig zou zijn.

December 1978 was één van de guurste en besneeuwde wintermaanden die ik me uit mijn jonge jaren herinner. Ik nam die maandag een extra vroege trein naar Kortrijk. Als gevolg van de weersomstandigheden was de eerste aansluiting richting Brussel een heuse boemeltrein die er

alles bij elkaar meer dan anderhalf uur over zou doen.

Toen ik tenslotte bij Lisa arriveerde, was de moed mij letterlijk in de schoenen gezonken. Ik herinner me dat ik recht tegenover haar ben gaan zitten op één van de lichtkleurige, lage zetels, en dat ik haar met kurkdroke mond mijn verhaal deed.

Even bleef het doodstil, tot zij kalm verklaarde... dat die gevoelens helaas niet wederkerig waren.

Ik zat daar in die zetel, en het was of mijn benen van de ene seconde op de andere van gesmolten lood waren geworden. Wat kon ik zeggen? Wat kon ik doen?

Ik mompelde een paar woorden van excuus.

De daaropvolgende maanden koesterde ik nog hoop dat het misschien toch allemaal goed zou komen. Wie weet liet haar operettesoldaatje haar in de steek, en kwam ze tot inkeer. En... ik had nog een troef!

Die gooide ik op 7 juni 1979 op tafel. Die dag werd Lisa immers eenentwintig. Je begrijpt dat ik deze gelegenheid niet zomaar kon laten voorbijgaan. Dus liet ik die bewuste dag een boeket met eenentwintig rode rozen bij haar thuis afleveren.

En dan maar bang afwachten...

Maar het werd een fenomenale afgang. Behalve de week erop een dankjewel, een slap handje en een kus op de wang... niets.

“Jij bent dus... weduwnaar, heb ik begrepen?” vraagt Lisa.

Ik schrik. Weduwnaar? Het klinkt of ik een ouwe vent ben. En ik ben amper zesenvieftig. Trouwens: als ik op mijn leven terugkijk, heb ik niet de indruk dat ik al zolang op deze aardbol rondloop. Integendeel: het lijkt of ik pas om het hoekje kom kijken. Begrijpelijk zeker dat ik amper nog enkele jaren vooruit durf plannen?

Ik knik:

“Ja, sinds vorige zomer, Lisa.”

Ik buig het hoofd.

“Sorry,” zegt ze, “ik wist niet dat het zo... recent was.”

“Geeft niet,” antwoord ik, en ik kijk haar recht in haar grote, donkere ogen, waarlangs de fijne rimpeltjes onverbiddelijk haar leeftijd verraden.

“Marissa is nooit eerder ziek geweest. En dan plots... een hartaderbreuk.”

“Oh, wat erg!”

Verschrikt slaat Lisa een hand voor de mond alsof haar plots het besef overvalt dat dit noodlot ook haar elk moment kan treffen.

“Inderdaad,” beaam ik, me intussen suf denkend hoe ik van dit onderwerp af geraak. Want als er iets is wat ik als gespreksonderwerp ver-afschuw, dan is het wel praten over ziektes. Ook al betreft het Marissa, de vrouw met wie ik tweentwintig jaar samen ben geweest.

Ondertussen zit Lisa zenuwachtig op haar stoel te draaien.

“En?” vraag ik, “hoe is het jou sindsdien vergaan?”

Ze ademt diep: “In welk jaar precies ben jij

weggegaan op het instituut?”

Jesus, denk ik, als je dat al niet meer weet!

“Juni 1980,” antwoord ik onbewogen. “De hele Nederlandstalige afdeling zou gaan verhuizen als gevolg van de op handen zijnde fusie met de andere blindeninstituten.” En ik kreeg na twee en een half jaar zonder pardon de zak, zou ik er nog kunnen aan toevoegen. Maar daar kon Lisa niets doen.

“Ja, juist,” zegt ze, nadenkend met het lepeltje in haar koffie roerend. “Wij, dat wil zeggen: Frieda, Chris, Jacqueline, ik en de anderen... wij zijn dus meeverhuisd, zoals je weet.”

Ik knik.

Er valt een stilte. Waarschijnlijk één of andere nare herinnering die door haar gedachten spookt, raad ik.

En dan:

“Eigenlijk is het vanaf toen nooit meer hetzelfde geweest, weet je.”

“Dat kan ik me best voorstellen!” antwoord ik.

“Tja, de sfeer was heel anders daar in Woluwe. Weg uit onze vertrouwde, groene omgeving, gedropt tussen het steen en beton van de binnenstad. Ik heb het daar ten andere ook maar enkele jaren meer uitgehouden. Op den duur werd het zo...”

Ik voel hoe Lisa behendig langs de essentie van mijn vraag heen probeert te laveren.

“Ja maar, Lisa,” vraag ik, “ben je daarna nog... getrouwd?”

Ze schrikt op.

“Neen,” zegt ze kort.

“Je bent dus alleen gebleven,” concludeer ik zachtjes.

Ze knikt.

Bijna ieder daaropvolgend jaar speelde ik rond 7 juni met de gedachte haar eens op te bellen. Dat ik het nooit deed, had niet zozeer te maken met Marissa, dan wel met mijn persoonlijk moreel plichtsgevoel. Ongeveer tegelijk met mijn ontslag in Ukkel was ik verhuisd naar Antwerpen en er enkele maanden later hals over kop getrouwd. Dus dit kon ik niet doen, vond ik. Maar sinds verleden jaar lagen de zaken anders. Ik had nu gewoon geen excuus meer.

Met behulp van mijn PC raadpleegde ik de Witte Gids. Ik wist: na zesentwintig jaar is de kans erg groot dat ze allang verhuisd is. Niet gering was dus mijn verbazing toen ik onder haar familienaam er welgeteld eentje aantrof met de voorletter L. Ik klikte die aan en warempel, daar verscheen haar vroegere straatnaam en gemeente, weliswaar vermeldend een ander huisnummer.

Mijn hart bonsde in mijn keel en meteen schoten allerlei veronderstellingen door mijn hoofd. Hoe dan ook: gissen had geen zin, wist ik. Ik zou de proef op de som moeten nemen.

Ik pakte de hoorn van de haak en tikte het nummer in.

Even bleef het stil.

Toen hoorde ik de beltoon. Een keer of vier ging die over.

“Hallo... met Lisa.”

Haar stem had nog steeds hetzelfde erotiserende timbre, maar klonk behoorlijk wat zwaarder vergeleken met vroeger.

Ik aarzelde een seconde, maar zei toen wie ik was, en dat ik belde om haar een gelukkige verjaardag te wensen.

Het bleef even stil.

Toen antwoordde ze:

“Dank je, Lars. Dat jij me na al die jaren nog eens opbelt!”

Hoewel ze ook weer niet al te enthousiast klonk, gaf ze me gek genoeg niet echt de indruk verwonderd te zijn.

In korte woorden vertelde ik hoe het me sindsdien was vergaan, en in één adem vroeg ik of ze geen zin had om elkaar nog eens te ontmoeten.

Tot mijn verbazing ging ze hier meteen op in.

Lisa drinkt van haar koffie en zet dan behoedzaam het kopje terug op het schoteltje. Voor haar heeft dit weerzien kennelijk lang genoeg geduurd, want ik zie haar van links naar rechts kijken, als zoekt ze een excuus om op te stappen. Ik zal snel moeten handelen, wil ik nog iets te weten komen.

“En Lisa,” zeg ik, alweer met kurkdroge mond en knikkende knieën.

Ze kijkt me behoedzaam aan als voelt ze intuïtief dat ik tot de kern van de zaak ga komen.

“Lisa, nu moet je me eens eerlijk zeggen: hield je destijds van mij?”

Ze buigt het hoofd en fluistert iets dat in het

plots voorbijrazen van een lawaaierige motorfiets bijna helemaal verloren gaat, maar ik heb het duidelijk gehoord.

Ze kijkt weer op en zegt nadrukkelijk:

“Het was onmogelijk, Lars.”

Mijn hart klopt als een hamer in mijn keel.

“Je bedoelt... dat ze het bij je thuis niet wilden!”

Die lijkt raak, want ze krijgt een schok.

Verbeeld ik het me of zie ik werkelijk een traan in één van haar nog altijd mooie ogen blinken. Maar ik moet doorzetten. Dit is waarschijnlijk de allerlaatste kans die me geboden wordt.

“Je ouders?” vraag ik op aftastende toon.

De vrouw vóór me kleurt tot diep in haar hals. Ja, ik vind het echt gênant worden nu, maar ik heb geen andere keus dan de druk op te voeren.

“Niet zozeer mijn ouders!” antwoordt Lisa met trillende onderlip. “Alhoewel die er zeker niet wild van waren... dat ik... met een... nu ja... sorry, ik bedoel er niets persoonlijks mee, Lars. En ik wil je echt niet kwetsen, maar...” Ze aarzelt.

Onvoorstelbaar, denk ik, maar ze krijgt het woord ‘slechtziende’ zelfs na al die jaren nog steeds niet over haar lippen.

Onverwacht gaat ze verder, als wil ze nu zelf eindelijk ook eens schoon schip maken:

“De grootste tegenstand kwam van mijn zus. Steven, mijn verloofde toen, was de broer van haar lief, en ze wilde koste wat koste... Enfin... je begrijpt...”

Ik begrijp niets, maar ik zeg: “Eerlijk gezegd,

Lisa: ik wist wel dat ik het in die richting moest gaan zoeken. Alleen... ik kon niet vermoeden dat..."

Verwonderd kijkt ze me aan en vraagt: "Hoezo? Jij hebt mijn zus noch mijn ouders ooit ontmoet!"

"Nee, en dat heb ik altijd bijzonder jammer gevonden," antwoord ik scherper dan ik eigenlijk bedoel. "Maar om je de waarheid te zeggen, Lisa..."

Ik aarzel op mijn beurt. Maar goed, ik heb a gezegd, dus zal ik maar b zeggen, zeker? Ik vervolg: "Toen jij mij die maandag in december zo boud had afgewezen, ben ik enkele weken later met je foto op consultatie geweest bij een helderziende!"

"Jesus, nee! Je meent het!"

Een slechtziende die naar een helderziende gaat, bedenk ik plots. Wat een giller!

Ik knik en zeg: "En die heeft me iets soortgelijks verteld als jij nu."

Dan, zonder overgang:

"En je zus, die is dan toch goed terecht gekomen, mag ik hopen!"

Er valt een stilte.

Ik zie hoe Lisa haar mooie, dunne lippen op elkaar perst. Dan antwoordt ze toonloos: "Vicky is gescheiden, al zeventien jaar."

"Oh! Sorry!"

"Haar ex heeft kort daarna in de gevangenis gezeten wegens zedenfeiten. Met minderjarigen, als je het per se weten wilt."

“...”

“Maar mijn zus wist al langer van zijn euh... ongezonde neigingen. Vandaar dat ze maar een jaar of twee bij hem is gebleven. Trouwens, nog een geluk dat ze geen kinderen heeft van die smeerlap!”

Je ziet van hier dat ik nu nog naar haar ex-verloofde durf te vragen. In plaats echter zeg ik:

“Maar Lisa, vertel me toch eens: waarom heb jij destijds je hart niet gevolgd?”

Ze kijkt me aan of ik een randdebiel ben.

“Wil je dat echt weten, Lars?”

Ik knik.

“Wel luister. Mijn broer zou de zaak van mijn pa overnemen, dat was trouwens al lang een uitgemaakte zaak. Daarnaast hadden onze ouders, intussen allebei overleden, nog een mooi perceel bouwgrond verderop in onze straat. Groot genoeg voor twee aan elkaar palende huizen met elk een diepe tuin. Eén was bestemd voor Vicky en één voor mij. En... en... mijn ouders wilden liever niet dat dat...”

Ze slikt. Ze heeft het er na al die jaren duidelijk nog steeds moeilijk mee. Zoveel is zeker.

Ik van mijn kant, ik kan nu echt geen medelijden voor haar opbrengen. Ik ben te verbijsterd door wat ik hier te horen krijg. Eerst word ik warm en dan ijskoud, terwijl ik het bloed in mijn oren hoor suizen. De Mechelse beiaard, die zo juist is beginnen spelen, dringt slechts vaag tot me door, al weet ik dat zijn klanken oorverdovend zijn hier zo vlak bij de Sint-Romboutstoren.

Opeens kijkt Lisa me verschrikt aan en vraagt:
“Gaat het, Lars? Voel je je wel goed?”

Verdwaasd kijk ik om me heen.

Ik knik: “Ja, ja, Lisa. Sorry, het gaat alweer. Ik was even... Ik...” Ik wuif met mijn hand ten teken dat het verder geen belang heeft.

Een poosje later voel ik weer langzaam het bloed door mijn aderen stromen.

* * *

Het is al laat in de middag als ik via de Bruul, De Graaf Van Egmontstraat en ten slotte de Hendrik Consciencestraat weer naar het station loop.

Hoewel ontgoocheld voel ik me toch een stuk lichter nu. Want wat ik zo lang heb vermoed, blijkt inderdaad waarheid te zijn. En ook al is die waarheid nog een stuk pijnlijker dan ik me had voorgesteld, toch is het of nu een zware hypotheek in mijn leven definitief is gelicht.

Het ergste vind ik nog dat zij Lisa aan die koe-handel heeft meegewerkt door zich als de eerste de beste boterhoer te laten omkopen.

Aan de andere kant: het heeft haar noch haar zus kennelijk veel geluk gebracht. Want daar zitten ze nu, elk in een gouden paleisje maar zonder liefde in hun leven.

Even nadat Lisa me deze onthulling had gedaan, namen we afscheid met de formele belofte elkaar nog te bellen. Maar wat mij betreft is Lisa vanaf nu een afgesloten hoofdstuk. Niets meer dan een reflexie uit een vervlogen tijd. Nu het

leven ons intussen allebei met zoveel lidtekens heeft overladen, is daarin gewoon geen plaats meer voor de ander.

Wanneer ik het plein oversteeek, weerklinkt vanuit één van de cafés aan de overkant van het station een flard van een Stones-nummer: 'Time waits for no one, and it won't wait for you'.

Net op dat moment schuift een verloren wolk even voor de zon en ik denk: beter zou ik het niet kunnen verwoorden. De tijd wacht inderdaad op niemand. Integendeel: de tijd vreet maar voort aan ons aller bestaan, tot er ten slotte... Ja, tot er ten slotte niets meer van overblijft.

De automatische toegangsdeuren naar de stationshal openen zich en nemen me op in de menigte treinforenzen.

Time waits for no one, zoemt het in mijn hoofd.

DE LAATSTE ZOMER

SUMMER OF SIXTY-NINE

*« Eens de pijn is afgeschoten,
is haar koers niet meer te veranderen. »
Chinees spreekwoord*

BLINDENINSTITUUT

De jongen is helemaal overdonderd.

Het is de voorlaatste zondag van juni. Zonet heeft de broeder-overste hem samen met zijn ouders rondgeleid in het imposante blindeninstituut. Of liever: het Instituut voor Blinde en Slechtziende Jongens, zoals de instelling officieel heet.

Rare sfeer op een zondag.

En alles is zo anders hier: de klaslokalen, elk voor slechts een tiental leerlingen, de ruime, lichte slaapzaal, de refter met ongewone achthoekige tafels, en tenslotte de muziekstudie, afdeling waar onder andere de pianolessen worden gegeven waar hij al zo lang naar uitkijkt.

Zijn ouders vragen het hem nog eens, zij het eerder voor de vorm: of hij echt wel zeker is dat hij vanaf het volgende schooljaar hier op internaat wil komen. Hij antwoordt volmondig: ja. Dit niettegenstaande het diep in zijn binnenste schreeuwt: Heer, neemt deze kelk van mij weg!

Dat zeggen kan en durft hij echter niet. Zijn vader en moeder verwachten immers zoveel van deze verpotting van schoolomgeving. In het

plaatselijke college was het de laatste tijd ook altijd wat. De ene keer werd hij door medeleerlingen gepest, een andere keer hield de onderwijzer tegen alle afspraken in plots geen rekening meer met zijn visuele handicap. Kortom: een situatie die op langere termijn echt niet houdbaar is. De conclusie ligt dus voor de hand: in de beschermde omgeving van het blindeninstituut zal hij beter dan waar ook zijn weg kunnen vinden naar een voorspoedige toekomst.

En wat wil hijzelf?

Als hij dat maar eens wist!

Op dit ogenblik voelt hij zich een klein, bang wezentje, overgeleverd aan de naar hij mag hopen weloverwogen beslissingen van de grote mensen. Zij doen dit immers voor zijn goed, beweren ze met stelligheid. Eens volwassen zal hij hen dankbaar zijn. En studeren in Brussel bij de paters (in werkelijkheid zijn het Broeders van Liefde, maar dat onderscheid maken deze brave zielen niet): het is niet voor iedereen weggelegd. Velen zullen hem erom benijden!

Maar die gedachte troost de jongen allerminst. Integendeel! Hij wil helemaal geen geprivilegieerde positie.

Trouwens, hoe zal dat gaan, zo tussen allemaal vreemden? Hij durft het zich amper voor te stellen. En wat zullen die jongens spreken onder elkaar? Zeker geen West-Vlaams, zoals in het college. En er is nog zoveel waar hij het gissen naar heeft.

Niettemin beseft hij maar al te goed dat de teerling is geworpen.

De tranen prikken nu al achter zijn oogleden. Maar hij weet dat hij zich sterk moet houden en niet het klein kind uithangen. Trouwens, heeft hij tranen gezien bij zijn ouders? Neen, en hij zal ze ook nooit zien.

Ondertussen hoopt hij stiekem op een wonder, of tenminste op een grote vakantie die eindeloos duurt.

TENT

Hij is naar buiten geweest om te plassen.

Het heeft geregend en de aarde geurt vochtig, zoals dat alleen kan op onweerachtige zomerdagen. Als hij de flap wegslaat en op het punt staat de tent weer binnen te gaan, ziet hij haar liggen op het geïmproviseerde bed. Ze heeft haar shorts en blouse uitgetrokken, en draagt nog slechts een smetteloos wit hemdje en dito onderbroekje. Ze kijkt hem aan met die grote ogen van haar; koeienogen, beweert zijn moeder.

Liliane zegt: "Je komt binnen en je zou me hier zo naakt zien liggen."

De jongen aarzelt. Besluiteloos kijkt hij haar aan en wacht op wat komen zal. Er gebeurt echter helemaal niets.

"Wel... hoe zit het, joh?" vraagt het meisje, en ze maakt een rare beweging met haar onderlichaam.

Hij voelt zich onnozel zoals hij hier staat, de

handen in de zakken van zijn korte broek. Wat denkt ze? Wat wil ze van hem?

Hun spelletjes zijn die van een getrouwd stel. Alsof er soms andere vormen van samenleven mogelijk zijn, hier in dit gat op de drempel van de jaren zeventig. De tent in de tuin van zijn ouders doet dienst als hun woning. Lilianes poppen zijn hun kinderen. Ze heeft er hem zelfs één toe-vertrouwd. Hij mag ervoor zorgen als zij er niet is. En dat is het meeste van de tijd.

Liliane is zijn overbuurmeisje, de dochter van hun werkvrouw Christine die getrouwd is met Jules, een stuurse metser. In de schoolvakanties komt het meisje hier geregeld spelen, maar volgende week en de week erop zal hij haar niet te zien krijgen. Dan logeert ze bij haar tante Lien, een jongere zus van haar moeder, die een café uitbaat in de buurt van de Oostendse Visserskaai.

Dat steekt de jongen. Maar wat kan hij doen?

Net als hij is ook Liliane enig kind, maar anderhalf jaar ouder dan hij. Hij beschouwt haar als zijn lief, zonder dat dat ooit is uitgesproken tussen hen.

Moet je hem daar nu zien staan, denkt het meisje, tegen het binnenvallende licht naar hem opkijkend. Ik lig hier verleidelijk te zijn en hij merkt het niet eens. Ik ben wel niet echt bloot, maar toch... Van de andere kant: stel je voor dat ik hier echt in mijn pure had gelegen, en hij begreep de hint al evenmin. Dan pas had ik mezelf te kakken gezet.

Om nog maar te zwijgen van het risico dat zijn bazige moeder of iemand anders hen hier in de tent komt controleren! Hoewel daar weinig kans toe is. Hun tuin ligt immers helemaal achter de werkplaats van zijn vader: goed verscholen voor de blikken van uit het woonhuis. Zelfs als mijn ma er aan het poetsen is, kan ze me onmogelijk in de gaten houden, hier.

En dat die uil dat nu niet snapt! Dat is toch om dood te vallen! Ieder ander zou de gelegenheid maar wat graag te baat nemen. Maar hij!

Liliane trekt de schouders op en komt zo nonchalant mogelijk overeind. Misschien vergeet ze te gauw dat hij nog maar tien is, en zo... fragiel, zo wereldvreemd. Hij kan het allemaal wel mooi uitleggen, maar daar staat tegenover dat hij echt nog niet weet waar Abraham de mosterd haalt. Terwijl zij... Maar goed, meisjes zijn nu eenmaal sneller rijp dan jongens, beweert haar ma. En die kan het weten, zeker?

Dat zij Liliane naar de staatsschool gaat, zal er ook wel voor iets tussen zitten. Het is trouwens de enige zogenaamd gemengde school in deze hele achterlijke streek, en er zitten tenminste echte gasten, hippies, nozems en zo, en geen van die zenuwlijders en pilarenbijters zoals in dat college van hem.

Tenminste, tot nu toe dan toch. Want verleden week vertelde hij haar dat ze hem vanaf september op internaat gaan sturen. Naar zo'n speciale school ergens in Brussel, waar allemaal jongens zitten zoals hij die niet goed kunnen zien.

En het is bij de paters. Wie weet maken ze daar wel een pastoor van hem! Hij zou in ieder geval goed kunnen preken.

Hoewel, pastoor worden wil hij toch niet, heeft hij haar een keer toevertrouwd. Tenminste zolang die niet mogen trouwen van Rome. En dat zal nog lang duren, beweert haar vader. Dan moet er eerst een andere paus komen. Wie weet wordt het volgende keer na Paulus VI wel een neger, gekscheert haar ma. En dan wordt er hartelijk gelachen. Een zwarte paus! Wie verzint nu zoiets!

De jongen ziet hoe zijn buurmeisje overeind komt en haar kleren weer aantrekt.

“Kom,” zegt ze, “we doen voort.”

En ze doen voort.

Hij is er echter met zijn hoofd niet meer bij. Anders dan andere keren is hij zelfs opgelucht wanneer ze rond halfzes haar boeltje pakt.

MANSARDE I

Twee dagen later.

Ze zijn op de mansarde. De regen striemt onophoudelijk het erkerraam. Het is geen weer om een hond door te jagen en dus nog minder om in de nu halfverzopen tuin te spelen.

“Zulke slechte zomers hadden we vroeger niet,” beweert zijn grootmoeder. “’t Is allemaal de schuld van die maanraketten en dat ander ruimte-tuig dat ze tegenwoordig de lucht inschieten. Daar komt niets dan miserie van: let op mijn woorden!”

Liliane en hij zijn met hun hebben en houwen naar de bovenste verdieping van het woonhuis getrokken: naar de mansardekamer die zijn ouders enkele jaren eerder, toen na het overlijden van zijn grootvader zijn grootmoeder bij hen kwam inwonen, voor haar hebben ingericht. Maar nu dat oude mens kost wat kost een verdieping lager wil slapen (last van de benen, weet je wel), is de kamer hem toegewezen.

Zijn eigen kamer? Met het bloemetjesbehang en de geboende oude meubels, zeker! Noemen ze dat een eigen kamer! Dan heeft hij daar toch een heel andere opvatting over. Maar hij heeft er niets over in de pap te brokken. Hij mag zelfs geen tekeningen of posters tegen de muren op hangen. De familiefoto's hangen daar goed, zegt zijn moeder.

Hun spel is dat van altijd als ze samen zijn. Liliane haar poppen liggen in een houten kistje dat een kinderbedje moet voorstellen. Het meisje is bij hem komen liggen in het grote bed, destijds gekocht in het Franse Limoges door de ouders van zijn grootmoeder, met wie ze tijdens Wereldoorlog I op de vlucht was voor het gifgas, ieperiet.

De enige romantische noot is de gutsende regen buiten.

Wat doe ik hier, vraagt het meisje zich af. Dat hij zo onschuldig is als een koorknaap, staat nu wel buiten kijf. Zie ons hier nu liggen. Als hij nog maar een beetje poeier in zijn kloten had, dan pakte hij me toch eens stevig vast en...

Och, laat maar zitten. Wat lost het op.

Volgende week ben ik bij Tante Lien in Oostende. Ja, van die logeerp partij verwacht Liliane wel wat. Tante Lien is tenminste niet zo preuts en bekrompen als die stompzinnige boeren en kwezels hier. Oostende, dat is de stad, de zee, het strand, de winkels: alles voor de moderne mens. Alles wat je hier in dit door God vergeten gat nog in geen duizend jaar zult vinden!

MANSARDE II

Zou Liliane nu aan mij denken, vraagt de jongen zich af. Het weer is niet meer zo slecht als de voorbije week, maar het regent toch nog af en toe, zodat hij weinig zin heeft om buiten alleen in zijn tent te koekeloeren.

Hij zit op de mansarde met een prentboek op zijn knieën waar hij nauwelijks aandacht aan besteedt.

Liliane is in Oostende en ik ben hier, mijmert hij melancholisch.

Hoewel hij vaker een middagje met zijn ouders naar zee gaat (ze wonen er tenslotte op slechts circa 35km vandaan), zijn ze nog nooit in die kuststad geweest. Ze rijden altijd naar Koksijde of naar Nieuwpoort, waar zijn moeder in de vismijn verse vis inslaat.

“Oostende is veel te druk,” zegt ze, “en de vis is er niet zo vers als in Nieuwpoort, omdat Oostende grotere schepen heeft, die dikwijls al veel te lang met hun vangst op zee zijn voor ze aanmeren.”

Toch vindt de jongen het jammer. In de klas heeft de meester prenten van Oostende en de maaltboten getoond. Hij zou er eigenlijk wel eens heen willen. Die Koningin der Badsteden moet best een leuke plaats om toeven zijn. En wat hij ook zou willen is eens een ritje maken met de tram die hij er iedere keer langs de Koninklijke Baan ziet rijden. In Brussel, waar zijn groot tante woont en bij wie hij al eens samen met zijn grootmoeder logeert, reed hij al vaker met de tram. Maar die merkwaardige, ouderwetse gele tram aan de kust met telkens niet één of twee, maar drie rijtuigen, intrigeert hem bovenmatig. Die lijkt een beetje op de Brusselse boerentram, maar dan duidelijk aangevreten door de zilte zeelucht. Als hij daar tegen zijn ouders over begint, lachen ze hem vierkant uit. Wie rijdt er nu met de tram als hij een auto heeft!

's Middags aan tafel vertelt Christine hoe haar zus de klanten van haar café op gezette tijden gezouten vis trakteert om ze zo meer te doen drinken.

De jongen is onthutst over zoveel doortrapt-
heid en vraagt zich vertwijfeld af of Liliane ook
zo'n berekende sloerie zal worden.

ÉÉN SEPTEMBER

Hij had nooit gedacht dat het zo snel zou gaan, maar vandaag is het zover: maandag 1 september 1969. Terwijl zijn klasgenoten voor hun eerste schooldag als van ouds naar het college

trekken, brengen zijn ouders hem met hun tweedehandse Ford Zodiac bouwjaar 1963 naar het verre Brussel. Het is nu echt. Voor het eerst in zijn korte leven zal hij een week lang tussen vreemden doorbrengen. Het vooruitzicht knelt als een bankschroef rond zijn jonge hart.

Voor zijn logies tijdens het schooljaar doen zijn ouders bewust geen beroep op hun familie in de hoofdstad. Dit omdat ze geen verplichtingen willen tegenover die mensen. "Dat zijn allemaal maar geleende broodjes," zegt zijn grootmoeder. En dus gaan ze er enkel af en toe eens langs, zoals ook deze middag.

Na het geanimeerde middagmaal brengen zijn ouders hem tenslotte naar het instituut dat er nu heel anders uitziet en aanvoelt dan die keer in juni. Het is al laat in de middag wanneer er afscheid wordt genomen, waarna hij pardoes in de les geschiedenis wordt gedropt.

Als rond vier uur de klas uit is, drommen de andere kinderen op de speelplaats nieuwsgierig om hem heen.

Hij een West-Vlaming? Afkomstig van Poperinge, zeg je? En waar ligt dat ergens? In Bachten de Kupe(*)!

Algemene hilariteit.

De toon lijkt gezet.

De jongen zijn maag draait zich om en hij wilde dat hij hier nooit aan was begonnen. Maar een weg terug is er niet. Dat weet hij maar al te goed.

Onwillekeurig denkt hij aan zijn vriendjes op

het college. Het moet hen toch opvallen dat die jongen die altijd vooraan aan het bord zat er niet meer bij is dit schooljaar. Het kan dus niet anders of ze missen hem, concludeert hij in zijn naïeve onschuld.

En Liliane, hoe zou het met haar nu zijn?

Na haar thuiskomst uit Oostende heeft hij haar amper nog gezien. "Liliane heeft geen tijd om te komen spelen," zei haar moeder. Ze moet nog van alles doen voor het nieuwe schooljaar.

Wat dat 'van alles' precies inhield, vertelde ze er niet bij.

Ook voor Liliane is dit een schooljaar van verandering. In juni heeft ze immers de lagere school achter zich gelaten. De eerste dag in de middenschool (de école moyenne, zoals ze hier zeggen) verloopt wat onwennig. Gelukkig zijn de meeste van haar klasgenoten mee overgegaan, zodat hun vertrouwde kliek intact blijft.

Af en toe denkt ze aan de voorbije zomervakantie, aan haar verblijf in Oostende, aan tante Lien, ...

Als ze die middag op de speelplaats komt, wordt plots haar aandacht getrokken door enkele oudere, uitgesproken knappe, langharige jongens. Die zien er niet slecht uit, denkt ze. Haar hart maakt een sprongetje en op slag is al haar weemoed verdwenen.

En de slechtzinnige jongen van haar overburen?

Die trekt zijn plan wel in het verre Brussel, zeker?

() Bachten de Kupe, ook wel de Westhoek genaamd, is een gebied in de Belgische provincie West-Vlaanderen, dat geklemd ligt tussen de rivier de Ijzer, de Vlaamse Kust en de Franse grens. Bachten de Kupe betekent letterlijk: achter de kuip. Een groot deel van deze uitgesproken landelijke streek (vandaar de wat pejoratieve bijklank als het gaat over iemand van ginder) wordt nog steeds gekenmerkt door zijn oorlogsverleden. Tussen 1914 en 1918 vonden velen er de dood in één van de bloedigste loopgravenoorlogen van de voorbije eeuw. De vele indrukwekkende oorlogsmonumenten en -kerkhoven van zowel Duitsers als Geallieerden zijn hier tot op vandaag de stille getuigen van.*

INTERIM-RELATIE

*«O, scheisse. Stelletje idioten!
Iedere vrouw is een neukmachine,
begrijpen jullie dat dan niet?
Ze spelen hun spel voor de meestbiedende.
Er bestaat niet zoiets als liefde!
Dat is een waanidee uit sprookjes!
Zoals Kerstmis!»
Uit: De Neukmachine –
(Charles Bukowski: °1920 -- +1994)*

“Je zit hier ook maar een beetje voor spek en bonen, zeker?” vroeg Inge. Ze was vlak naast mijn tafeltje komen staan.

Ik keek op: “Zoals je ziet.”

Ze lachte: “Het zal wel aan onze vakken liggen.”

Ik haalde de schouders op: “Wat wil je!
Muzikale Opvoeding wekt sowieso al weinig interesse in het middelbaar onderwijs. Terwijl jouw vak tenminste nog een zeker aanzien heeft.”

“Oh, maar, overschat dat niet, hoor,” repliceerde ze.

Ze pakte een stoel, ging half naar de zaal gewend tegenover me zitten en vervolgde: “De tijd dat ouders storm liepen om hun kinderen Zedenleer te laten volgen, ligt alweer achter ons. De meeste leerlingen kiezen dat vak alleen maar om onder Godsdienst uit te komen.”

Inge keek de grote eetzaal van het atheneum rond, waar aan elke tafel een collega zat met voor zich naam en vak keurig op een bordje.

Het was de laatste vrijdag van mei 1981, vlak voor de eindexamens. Vandaag was het ouderdag, maar veel ouders waren er niet komen opdagen. De mensen die toch waren gekomen, verdeelden hun aandacht over de leraren die vakken onderwezen als Nederlands, Frans, Economie en zo meer. Wie hield zich nu op met een leraar Muzikale Opvoeding, en dan nog één die slechts een interim van enkele maanden kwam invullen!

Al goed, dacht ik, dat geen van hen precies weet hoe ik hier terecht ben gekomen. Dat op zich is al een merkwaardig verhaal.

Aan een medewerker van de Socialistische Mutualiteiten had ik begin dat jaar verteld dat ik op zoek was naar een betrekking. Waarop die brave man me de raad gaf telefonisch contact op te nemen met de echtgenote van de toenmalige Minister van Onderwijs. Zij had immers een advocatenkantoor enkele straten bij mij vandaan.

Zo gezegd, zo gedaan. De dame in kwestie reageerde eerst wat argwanend, maar ze vroeg me niettemin mijn curriculum vitae en kopieën van diploma's te bezorgen.

Ik was de hele zaak al een beetje uit het oog verloren, toen er op een middag begin mei een telefoontje kwam van het Ministeriële Kabinet met de vraag of ik geïnteresseerd was in een interimbetrekking voor de rest van het schooljaar. Toen ik hierop positief antwoordde, werd me gevraagd me de volgende ochtend om negen uur

aan te melden op het secretariaat van het atheneum te Diest.

Daar aangekomen, viel de secretaris haast van zijn stoel.

“U bent gestuurd voor die interim?” vroeg hij.

Ik bevestigde, waarop de man -- een niet onsympathieke, kalende vijftiger -- in een hulpeloos gebaar uitriep: “Maar u hebt niet eens de vereiste diploma’s, en wij hadden nochtans zelf een geschikte kandidaat voorgesteld. Waarom sturen ze u dan?”

Ik antwoordde dat ik het bij god niet zou weten, en verzweeg natuurlijk wijselijk mijn contact met de ministersvrouw.

Er werd nog wat over en weer getelefoneerd met het Kabinet, en uiteindelijk kon ik de volgende dag aan de slag.

Ik bezat inderdaad niet het juiste diploma. Niettegenstaande ik wel degelijk een muzikale opleiding had genoten, beschikte ik niet over een zogenaamd pedagogisch diploma, onontbeerlijk voor wie les wil geven in het dagonderwijs. Wel had ik eerder twee en een half jaar individuele lessen gegeven in een vrijetijdsproject, meer bepaald aan het Instituut voor Visueel Gehandicapte Meisjes te Ukkel.

Hier op het atheneum en in het RISO te Herentals (deze interim-baan bestond uit twee deelopdrachten) kreeg ik plots te maken met onder andere een aantal klassen uit de richting Menswetenschappen, die absoluut niet bekend stonden om hun goede reputatie. Verder waren

sommige van mijn oudste leerlingen amper jonger dan ikzelf. Als je dan nog weet dat de leraar die ik kwam vervangen thuis zat met een zenuwinzinking, kan het moeilijk verbazen dat ik er aanvankelijk niet erg gerust in was. Ik ben die man trouwens een paar dagen later thuis gaan opzoeken. Ik trof een totaal gedesillusioneerde neuroot die er in geen honderd jaar over dacht ooit terug te keren naar zijn voormalige betrekking.

Maar ik had -- zoals wel vaker tijdens moeilijke momenten in mijn leven -- de voorzienigheid aan mijn kant. Een oudere leerkracht, die zich kennelijk mijn lot aantrok, gaf me namelijk kort en bondig enkele eenvoudige tips om orde en tucht in mijn klassen te bewaren. En zijn briefing sorteerde van meet af aan effect.

“Ik stap maar eens op,” zei Inge. “Er zullen nu wel geen ouders meer komen opdagen.”

Ik keek op mijn polshorloge: tien voor halfvier.

“Ik denk dat ik hetzelfde doe,” zei ik. “Ik heb trouwens nog een behoorlijke treinreis voor de boeg eer ik in Antwerpen ben.”

“Gelukkig is het voor mij niet zo ver,” antwoordde mijn collega. “In tien minuutjes ben ik er met de wagen.”

Inge was een toffe. Zij was net als ik een beetje een buitenbeentje op het atheneum.

Ze was drieëntwintig, ongeveer een jaar ouder dan ik, en ze had een turbulente liefdesrelatie achter de rug, had ze me verteld.

Ik kan niet zeggen dat ik verliefd op haar was, maar al gauw bleek ze één van die vrouwen wier sympathie me om de één of andere reden dierbaarder was dan haar passie.

Even later verlieten we samen het gebouw. Uit niets viel af te leiden dat men ons daar de rest van de middag zou missen.

* * *

Die ochtend begin juli liep ik verwachtingsvol naar het station van Berchem. Een paar dagen voor het einde van het schooljaar had ik Inge uitgenodigd om een dagje naar Antwerpen te komen. Ze had toegezegd, maar er terloops bij opgemerkt: "Als het niet mocht lukken, laat ik het je nog weten."

Sindsdien had ik niets meer van haar gehoord.

Ondertussen zat er min of meer een programma in mijn hoofd: waar we heen konden en zo. Ik wilde haar met name een paar niet meteen voor de hand liggende bezienswaardigheden in de oude Antwerpse binnenstad laten zien, en we zouden iets gaan eten in één van de ontelbare, leuke eethuisjes die de sinjorenstad toen ook al rijk was. Mijn dag kon eigenlijk al niet meer stuk.

Ik liep naar het perron waar inmiddels de trein uit Hasselt was aangekondigd. Als slakken kropen de minuten tergend langzaam voorbij, terwijl allerlei gedachten me door het hoofd spookten.

Ten slotte kwam de trein dan voorrijden. Terwijl de eerste passagiers al naar de uitgang liepen, monsterde ik iedereen nauwlettend.

Toen de laatste reizigers uit de trein waren gestapt, stelde ik tot mijn onthutsing vast dat Inge er niet bij was.

Hoe kon dat nu? Ze zou toch verwittigen als er iets tussen kwam!

Ik liep terug naar de stationshal en overlegde met mezelf wat ik zou doen. Had ze deze trein soms gemist, en kwam ze met een latere? Maar de volgende trein arriveerde pas over een uur!

Plots kreeg ik het gevoel dat ik maar beter zo snel mogelijk naar huis kon gaan.

Daar aangekomen opende ik meteen mijn brievenbus. En wat vond ik? Naast het gebruikelijke reclamedrukwerk een witte envelop voorzien van een keurig vrouwelijk ogend handschrift. Haastig scheurde ik de omslag open, en jawel, het was een briefje van Inge.

Ze schreef dat onze afspraak tot haar spijt niet kon doorgaan, maar dat ze me zeker nog zou contacteren.

Een geluk, dacht ik, dat ik niet verliefd ben op haar. Of... hield ik mezelf maar wat voor?

EEN HOPELOOS GEVAL ?

*«Consequent gedrag is iets
voor mensen zonder verbeelding.»*

*(Oscar Wilde:
°Dublin 1854 - +Parijs 1900)*

“Doe geen moeite, man,” sprak de vrouw op de kruk naast hem, toen Glenn haar beleefd een drankje aanbood. “Jullie mannen zijn immers allemaal hetzelfde. De besten als het erop aankomt een vrouw het bed in te lullen. Maar eens het grote werk! Ho, maar!”

Verwonderd keek hij haar aan. Ze was een bijzonder knappe vrouw van een jaar of vijfentwintig, hooguit dertig, met halflang blond haar dat golvend over haar schouders viel. Uitermate smaakvol gekleed, droeg ze ondermeer een lange rok met huiveringwekkend hoge split, die af en toe een flink stuk van een welgevormd dijbeen onthulde.

“Nou,” reageerde Glenn, terwijl hij zijn glas oppakte en wat dichterbij haar toeschoof, “jij bent ook niet op je mondje gevallen, zeg!”

“En jij?” antwoordde ze, hem geringschattend opnemend. “Als jij maar niet op wat anders bent gevallen!”

“Drink je nog wat, of hoe zit het?” vroeg hij, stilaan toch wat opgelaten.

“Goed, goed, als je aandringt.”

Ze wenkte de barman:

“Voor mij een dubbele whisky, op de rekening

van meneer, hier.”

Toen ze Glenn weer aankeek, glimlachte ze verontschuldigend:

“Sorry, dat ik zo vervelend doe. Maar ik ben vandaag in een rothumeur.”

“Oh, ja?” vroeg hij. “Daar moet wat kunnen aan gedaan worden, niet?”

“Wie zal het zeggen?” antwoordde de vrouw effen, het glas dat de barman zojuist voor haar had neergezet oppakkend, en het in één teug leegdrinkend, waarna ze het met een harde klap weer neerzette. Ze wendde zich tot de barman en zei op een toon of ze tegen haar stalknecht sprak: “Doe nog maar ‘ns vol, mijn jongen. Misschien dat ik dan stilaan in de stemming geraak.”

Ze keek weer naar Glenn: “Je vindt het toch niet erg, hé? Dat ik er nog eentje drink op je goedertieren?”

“Dat hangt er maar van af.”

“Waarvan dan?”

“Van je verhaal.”

“Ha, die is goed,” lachte ze, “en waar zou ik dan moeten beginnen met mijn euh... verhaal?”

“Je zou me kunnen vertellen hoe je heet en wat je zo in de penarie brengt.”

“Wel,” zei de vrouw, “ik heet Josiane. Ik ben getrouwd, maar mijn man Willy laat gelukkig allang geen exclusieven meer op me gelden, zodat ik vrij ben te doen en te laten wat IK wil.”

“Dat klinkt interessant.”

Josiane haalde de schouders op.

“Gisteren nog pikte een kerel me op. Ik had er echt wel zin in. Maar oh, wat een afgang!”

“Afgang?”

“Tja,” antwoordde ze, in een vertrouwelijk gebaar een hand op Glenns arm leggend. “Sorry dat ik het zo zeg, maar euh... ook jij ziet er me niet bepaald uit als degene die mijn wensen kan vervullen, vrees ik.”

“En waarom denk je dat, Josiane?” vroeg hij ernstig.

“Omdat,” antwoordde ze, hem doordringend aankijkend, “omdat ik een wel zeer aparte voorkeur heb.”

“Ah, ja?”

“Ja, weet je, ‘t heeft te maken met mijn jeugd. Toen ik voor de eerste keer... je weet wel. Alle mannen met wie ik sindsdien naar bed ben geweest, inclusief die lieve, zorgzame echtgenoot van me, zijn op dat punt in min of meerdere mate tekort geschoten. Het heeft niet zozeer te maken met seksuele potentie of zo, maar met de manier waarop ik wil dat we het doen.”

Ze aarzelde even, dronk haar tweede whisky halfleeg en ging toen verder: “De eerste keer toen ik de liefde bedreef, gebeurde dat op een nogal brutale manier, met mijn oom op de boerderij. Hij was een volwassen kerel van over de veertig en ik net geen zestien. Sindsdien ben ik eigenlijk maar naar één ding op zoek: naar de vent die me op eenzelfde rechttoe rechtaan manier te grazen neemt. Want met minder, lieve schat, neem ik echt geen genoegen, hoor!”

Glenn wist niet wat hij hierop moest antwoorden. In plaats van rechtstreeks op haar uitdaging in te gaan, vroeg hij: "Zal ik je nog een dubbele whisky trakteren?"

"Ja, schat," zei ze, "doe dat. En laat me dan weten of je nog zoveel zin hebt me te versieren."

* * *

Een halfuur later arriveerden ze bij Josiane thuis.

"Kom," zei ze, Glenn naar de keuken meeloodsend. "Zoals ik je al zei: voor mij geen ingewikkelde rituelen vooraf. Ik wil meteen de volle laag."

Ze maakte het licht aan en trok in één ruk het plastic kleed van de tafel. Glenn keek verrast naar het verweerde, gekraste ruwhouten tafelblad dat fel afstak tegen de rest van het vrij nieuwe, moderne meubilair.

"Heb je die speciaal in huis gehaald om euh...?"

De vrouw knikte triomfantelijk, terwijl ze liefdevol haar hand over het op vele plaatsen zwaar beschadigde tafelblad liet glijden. "Vrijwel identiek aan die op de boerderij destijds. Ik heb ze per toeval gevonden op een rommelmarkt."

Ze keek op terwijl ze nog steeds over het beschadigde blad streek.

"Weet je," zei ze, "er zijn maar weinig mannen die eraan willen beginnen, als ze dit werkelijk te zien krijgen. Ze denken dat ik maar een grapje

maak, of dat ik niet goed bij mijn hoofd ben.”

Ze keek Glenn verwachtingsvol aan.

“Kom,” zei hij, “kleed je uit, voor ik van gedachte verander.”

Josiane vloog hem om de hals en kustte hem.

“Ik had het moeten weten,” fluisterde ze hees.

“Jij bent anders dan die anderen.”

Terwijl ze hem bleef aankijken, kleedde de vrouw zich vliegensvlug uit, haar kleren her en der door de keuken gooiend.

“Kom, snel,” hijgde ze, nu ze op haar vleeskleurige, zelfophoudende nylons na, volledig naakt achterwaarts op de tafel klauterde en met haar blote rug op het ruwhouten blad ging liggen, de dijen uitnodigend voor hem spreidend.

Glenn kon amper geloven wat hem nog geen minuut daarna overkwam. Kon het werkelijk dat ze nu al zover was? En ja, inderdaad. Josiane schokte als een wilde en schreeuwde het uit.

Toen ze wat bekomen was, trok hij haar voorzichtig weer overeind.

“Oooo...” kreunde ze, “wat was dat fantastisch. Voor de eerste keer in al die jaren. Niet te geloven!”

Ontdaan keek de man terloops over haar mooie, naakte schouder. Wat hij toen zag, bezorgde hem bijna een hartstilstand. Haar hele rug was van onder tot boven bedekt met oude en recentere schaafwonden, en vervaarlijk uitziende littekens.

Eer Glenn in de gelegenheid was hierover een

vraag te stellen, hoorde hij plots het geluid van een sleutel in het voordeurslot.

“Oh, Jezus, dat zal mijn man zijn.”

“Je man?”

Josiane knikte.

Jeetje, dacht Glenn. Vliegensvlug kleepte hij zich weer aan.

Hij was daar nog mee bezig toen de keuken-deur al openzwaaide. Een reus van een kerel kwam naar binnen. Hij keek spottend, eerst naar zijn vrouw, en dan naar de ander:

“Wel, wel,” zei hij schamper, “heeft ze jou ook zover gekregen?”

“Zover gekregen?” echode Glenn.

“Schat,” zei Josiane, nog naakt op haar man toelopend.

“Maak dat je boven bent, slet die je bent,” sprak deze dreigend. “Met jou reken ik straks wel af. Of ben je soms vergeten wat dokter Zilvermann heeft gezegd?”

De vrouw grabbelde haar kleren bij elkaar en als een zombie liep ze, zonder nog iets te zeggen, de keuken uit.

“Kom mee,” zei haar echtgenoot. “Je zult wel trek hebben in een borrel, zeker?”

Zonder Glenns antwoord af te wachten, liep de man hem voor naar de woonkamer, opende de barkast en schonk twee volle glazen whisky in.

“Gezondheid.”

“Gezondheid,” antwoordde Glenn, terwijl hij op uitnodiging van Josianes echtgenoot op een stoel plaatsnam. De ander kwam tegenover hem zitten:

“Ze heeft je natuurlijk wijsgemaakt dat ze op zoek was naar de ultieme minnaar die haar wil nemen op dat ellendige ding daar.” Hij bewoog zijn hoofd in de richting van de keukendeur.

Glenn knikte.

“Het probleem met haar is,” vervolgde de ander, “dat ze zo knetter is als een achterdeur, en bovendien nymfomane ook. Ik durf wedden dat ze veel vlugger haar climax bereikte dan jij ooit kan klaarspelen.”

Weer knikte Glenn.

“Weet je, eigenlijk zou ik haar moeten laten opbergen in een instelling. Ik kan mijn hielen niet lichten of ze lapt het me: tot twee, drie keer op een dag als het haar zo uitkomt.”

“Ze vertelde me iets over een jeugdtrauma.”

“Dat is het enige aan haar verhaal dat klopt. Ze moet in haar jonge jaren door één of andere vieze oom op zo’n afschuwelijke keukentafel zijn verkracht en sindsdien heeft zich dat in haar hersenpan vastgezet en wil ze op geen andere manier meer.”

“Mmm...” antwoordde Glenn, “ze heeft me dus mooi beetgenomen, als ik het goed begrijp.”

“Inderdaad. Iedere man die ze tegenkomt vertelt ze hetzelfde verhaal. Wat mij betreft: ze doet maar. Ik heb allang de moed opgegeven om haar op andere gedachten te brengen.”

“En u?” vroeg Glenn. “Als ik vragen mag, wat doet u als u met haar...”

Het was een indiscrete vraag, maar hij was gewoon te nieuwsgierig om ze niet te stellen.

De man nu lachte als een boer met kiespijn:

“Ik...? Je denkt toch niet dat ik met haar nog seks wil hebben! Tegenwoordig met al die AIDS en zo! Nee, hoor! Dan heb ik wel een ander adres voor dit soort pleziertjes! Daarbij, ze mag me dankbaar zijn dat ik haar niet allang de straat heb opgekieperd. Nee, man. ‘t Is erg dat ik het zeggen moet, want tenslotte is ze nog altijd mijn vrouw. Maar Josiane, dat is een hopeloos geval, zoals dokter Zilvermann, haar psychiater, haar noemt.”

“Een hopeloos geval?” echode Glenn.

De ander knikte.

Terwijl Glenn rechtstond en aanstalten maakte om weg te gaan, dacht hij nog: als jij haar maar eens nam op de manier zoals zij dat het lekkerst vindt, misschien dat ze dan op slag genezen is van haar trauma.

Echter, hij zei alleen: “Nog bedankt voor de whisky.”

GEËVACUEEERD

*« De mens is een dier
dat met zijn voorpoten Bach speelt.»*

(Bertus Aafjes:

A'dam 12-05-1914 -+Venlo 22-04-1993)

Het bericht kwam die middag om twee uur voor het eerst op de radio: in het centrum van het dorp was kort daarvoor een tankwagen gekanteld met uiterst giftige lading. Het rampenplan bleek afgekondigd. In afwachting dat het goedje kon worden overgepompt, en de op het wegdek terechtgekomen smurrie op milieuverantwoorde wijze werd opgeruimd, zou de omgeving worden geëvacueerd.

Dit nieuws had meteen Jeroens aandacht getrokken. Hij woonde wel niet in het centrum, maar betrok een appartement aan één van de drukke invalswegen. Hij had vandaag een dagje vrij genomen, wegens eerder die ochtend afspraak met de loodgieter.

De rest van de middag werden de radio-programma's af en toe onderbroken door nieuwsflitsen over de ramp. Tegen een uur of vier werd duidelijk dat het bergen van de tankwagen wellicht een werk van lange adem zou worden. Ondertussen verliep de evacuatie zonder noemenswaardige hindernissen.

Nu rees er echter een nieuw probleem: een gedeelte van de gemeente was als gevolg van de ramp niet bereikbaar vanuit de richting waar

Jeroen woonde, en wel omdat het centrum ertussen in lag. Dat zou straks voor problemen zorgen, wanneer de geëvacueerden die in die tot bufferzone uitgeroepen buurt woonden naar huis wilden, verklaarde een officier van de plaatselijke brandweer. Hij stelde voor dat mensen van deze kant van het dorp zorgden voor noodopvang. De gemeente zelf had te weinig opvangplaatsen, etcetera, etcetera. Naarmate de middag vorderde, kreeg dit plan vaste vorm. Er werd tegen halfzes een telefoonnummer meegedeeld waarop de mensen konden bellen met het aantal slaappleaatsen dat ze voor de komende nacht ter beschikking wilden stellen.

Jeroen kon zijn oren niet geloven. Altijd hetzelfde met de overheid: veel bla, bla, maar als het erop aan komt, is het de gewone burger die de klus mag klaren. In de veronderstelling dat je op zo'n nummer toch nooit gehoor krijgt, nam hij de telefoon en vormde het. Even bleef het stil. Dan ineens hoorde hij de beltoon. Zijn hart sloeg een slag over toen aan de andere kant vrijwel onmiddellijk werd opgenomen.

In horten en stoten vertelde Jeroen dat hij bereid was om eventueel... als er misschien... Maar ja, allicht was het al niet meer nodig en...

“U woont alleen, meneer?”

“Ja, euh, mevrouw. Is dat een bezwaar? In dat geval...”

“En u hebt een slaappleaats ter beschikking? Dan kan ik u één persoon toewijzen. ‘ns Kijken! Ik stuur Mevrouw Kathleen J. naar u toe. Zij

werkt in de supermarkt in het centrum. Haar woning bevindt zich in de bufferzone. Over een uurtje is Mevrouw J. bij u. In orde?"

"Euh, ja, mevrouw."

Met een klik werd de verbinding verbroken.

Jeroen stond beduusd met de hoorn in zijn hand. Waar was hij in 's hemelsnaam aan begonnen!

Vlug ruimde hij nog wat op in de flat. Als hier straks een vrouw over de vloer kwam, zorgde hij er maar beter voor dat het er wat netjes uit zag. Hoe lang was het eigenlijk geleden dat hier nog een vrouw was geweest, laat staan dat er één overnachtte. Het was nu vijf jaar sinds Rita en hij uit elkaar waren. Hij had haar het tweepersoonsbed meegegeven en voor zichzelf een eenpersoons gekocht. Zo kreeg hij wat meer ruimte. Sindsdien? Nog wat losse scharrels, maar voor de rest... Jeroen was nu dertig, hij had een vaste baan bij het Ministerie van Landbouw, en wat komen zou, dat zag hij wel.

Hij liep naar de slaapkamer, haalde het bed af en legde schone lakens. Net was hij daarmee klaar, of er werd aangebeld.

* * *

"Wel, ik moet zeggen: je woont hier mooi," zei Kathleen, toen ze naar het livingraam was gelopen en het panorama bewonderde dat zijn zevende verdieping bood.

Jeroen schatte haar achter in de dertig, hoogstens veertig. Ze had donker haar met een vrij kort, maar vrolijk kapsel. Ze was niet wat je noemt een schoonheid, maar in het bijzonder haar ogen hadden wel iets, net als het wipneusje dat haar extraverte gezicht een grappig accent gaf.

“Ach, eigenlijk is het maar een flat zoals zovele andere,” relativeerde hij haar enthousiasme.

De vrouw keek hem aan en lachte: “En toch heeft het iets, dat uitzicht.”

“Ja, maar vergeet niet: je ziet iedere dag hetzelfde.”

“Hoe dan ook,” zei ze, “toch bedankt voor de gastvrijheid.”

Jeroen haalde de schouders op: “We mogen toch iets doen voor onze medemens, niet?”

En toen: “Zeg, je zult wel honger hebben, zeker?”

“Nu je het zegt. Ik zou er met dat al niet meer aan denken. Een boterham is wel goed, hoor!”

Intussen had Jeroen het tv-toestel aangezet en rolden de eerste beelden van het ongeluk over het scherm. De vrouw installeerde zich op de sofa en keek gefascineerd terwijl Jeroen naar de keuken liep.

* * *

Na de maaltijd belde Kathleen uitgebreid met haar echtgenoot.

“Alles in orde,” zei ze duidelijk opgelucht, toen

ze de hoorn weer op de haak legde.

“Dat doet me plezier.”

“Joost en onze drie kinderen zijn zonder problemen thuis geraakt. Alleen ik zit vast.”

Ze kwam naar de sofa en ging naast hem zitten: “Vind je het erg dat je met mij zit opgescheept?”

“Ach, wel nee, Kathleen. Had ik er een probleem mee gehad, dan had ik me toch niet aangemeld!”

Ze glimlachte, schopte haar schoenen uit, trok haar benen op en kwam tegen hem aan zitten.

“Je mag me niet kwalijk nemen,” zei ze, “maar ik... ik ben een beetje opgelaten. Ik heb nu echt wel nood aan...” Ze aarzelde: “Zou je het erg vinden me eens een stevige knuffel te geven?”

Jeroen keek haar verbaasd aan: “Als ik je daarmee een plezier kan doen.”

De vrouw schoof nog wat dichterbij, pakte zijn arm, legde die over haar schouder en nestelde zich in de holte van zijn oksel. Ze keek hem recht in de ogen: “Ik werk je toch niet op de zenuwen met mijn euh... gezeur?”

“Neen, neen.”

“Kom, leg je hoofd in mijn hals, dat ik je ook eens stevig tegen me aantrek. Ik heb dat gewoon even nodig. Anders voel ik me zo rot, joh.”

Jeroen vond het wel een beetje raar. Tenslotte was zij een wildvreemde voor hem. Mankeerde ze iets in haar hoofd, of sprak ze de waarheid? Hij had gehoord dat er in bepaalde culturen meer aandacht wordt besteed aan knuffelen. Maar

Kathleen leek hem toch een op en top inheemse.

Veel tijd om na te denken kreeg hij niet. De vrouw trok hem dicht tegen zich aan, en eer hij beseftte wat er gebeurde, lag hij met zijn hoofd tegen haar hals en snoof hij haar bedwelmende geur op.

“Goed zo, schat,” hijgde ze vlak tegen zijn oor. “Je bent een lieve jongen. Zeg eens: heb jij een vriendin?”

Even overwoog Jeroen om ‘ja’ te zeggen. Zou ze misschien geneigd zijn wat meer afstand te houden. Maar wilde hij dat wel?

Hij schudde van ‘neen’.

“Arme jongen.”

Hij keek op: “Je hoeft me niet te beklagen, Kathleen.”

“Ah, nee? Dat moet je me eens uitleggen!”

Voor hij echter aan die uitleg kon beginnen, veerde Kathleen recht en vroeg: “Vind je het goed wanneer ik voor de gezelligheid bij je op schoot kom zitten?”

Zonder zijn antwoord af te wachten, voegde ze de daad al bij het woord.

“Kom,” giechelde ze, “hou me stevig vast, dat ik niet op de vloer donder.”

Hij deed wat ze vroeg. Tenslotte kon het niet veel kwaad. Zoals de meeste vrouwen tegenwoordig droeg ze een lange broek. De kans dat hij haar onbetamelijk zou aanraken was dus vrijwel uitgesloten.

“Als je me te opdringerig vindt, moet je het zeggen,” zei Kathleen.

Als terloops wreef ze even met haar bil over zijn kruis. Ze stakte: "Oh, wat merk ik? Heb ik je een stijve bezorgd? Sorry! Het was niet mijn bedoeling je..."

"t Is niks," mompelde hij.

"Mijn man doet dit niets. Maar ja, die knuffelt me dan ook iedere avond. Tenminste, als hij niet laat moet werken. Want dan mis ik 'm, natuurlijk. Terwijl jij... Zit jij hier iedere avond zo in je eentje te koekeloeren?"

"Meestal, wel, ja," antwoordde Jeroen naar waarheid.

"Dat vind ik nu erg, zie. Ik zou zo niet kunnen leven. Overdag in de supermarkt heb ik altijd mensen om me heen, en 's avonds wil ik me dan echt eens laten gaan."

"En wat doe je als je man werkt?"

"Triest zijn, natuurlijk. Ik laat mijn kinderen dan wat langer op blijven, maar ze zijn nog klein, dus dat wordt nooit echt laat. En als ze naar bed zijn, dan zit ik ook weer alleen. Weet je, soms denk ik erover een vriend te nemen. Veel getrouwde vrouwen doen dat tegenwoordig. Een lieve knuffelbeer, zoals jij. Om mijn eenzame avonden mee door te komen."

Onverhoeds drukte ze haar mond op de zijne. Haar opdringerige tong dreef zijn lippen uit elkaar en bewoog zich even later uiterst vrijpostig in zijn mondholte.

"Sorry," hijgde ze toen ze hem weer losliet.

"Maar het was even sterker dan mezelf. Trouwens, je zoent beslist niet onaardig. Wist je dat?"

Jeroen had een hoofd als een pioen.

“Kom,” zei ze, “laat het ons nog eens overdoen.”

Andermaal viel ze op hem aan.

Onder het kussen door kwam ze overeind, plantte haar knieën aan elk een kant van zijn lichaam, en ging helemaal over hem heen zitten. Na een poos haar hoofd weer oprichtend, hijgde ze: “Nu heb ik je, hé! Nu kun je niet meer weg!”

Jeroen werd zich nu pas ten volle bewust van haar heerlijke lichaam.

“Kathleen...” steunde hij.

“Vind je dit fijn?”

In plaats van te antwoorden, vroeg hij: “Kick jij hier soms op? Ik bedoel... op dit soort spelletjes?”

Ze giechelde: “Spelletjes, zeg je? Ik ken nog wel andere, veel opwindender spelletjes, hoor! Joost en ik, wij doen vaak van die... erotische spelletjes. Wij halen die uit een boekje dat mijn man eens besteld heeft bij een postorderbedrijf in seksartikelen. Ze verkopen ook video's, lingerie, dildo's en wat weet ik al niet meer. Maar nu over die spelletjes... weet je...”

“Zeg, Kathleen,” onderbrak Jeroen haar, “zouden we niet beter gaan slapen? Morgen is het weer vroeg dag en...”

“Gaan slapen!” kraaide de vrouw. “Dat vind ik lief van je dat je me dat voorstelt. Tuurlijk wil ik niets liever dan dat we gaan... slapen!”

Nog even werd hun aandacht getrokken door een nieuwsflash op de lokale televisie. De werken om

de inhoud van de tankwagen over te pompen zouden morgenvroeg pas kunnen beginnen. Zolang bleef alles zoals het was.

* * *

“Ho, maar, nee!” riep Kathleen verbijsterd, “dat ga je me toch niet aandoen!”

“Wat bedoel je?”

“Ik dacht dat we samen...”

“Ja maar, dat bed is maar een eenpersoonsbed. Dat gaat helemaal niet!”

“En waarom niet?” vroeg ze. “We kruipen gewoon wat dichtert tegen elkaar. Of heb je schrik dat ik je ga verkrachten?”

Ze lachte om haar flauwe grap.

“Euh, nee, natuurlijk niet. Maar vind je dat nu zelf niet wat ongepast? Dat ik als vrijgezel in hetzelfde bed ga liggen met een getrouwde vrouw en moeder van drie kinderen?”

“In normale omstandigheden zou dat inderdaad niet erg gepast zijn, maar zeg nu zelf, lieve Jeroen, zijn het op dit ogenblik naar jouw gevoel normale omstandigheden?”

“Euh, nee. Niet echt.”

“Wel dan? En zoals ik al zei, ik ga je echt niet opeten, hoor.”

“Ik wilde je niet beledigen, maar...”

“Dat klinkt al beter. Kom, laten we ons uitkleden.”

Meteen trok Kathleen haar pull en blouse uit.

“Ja maar, je hebt niet eens nachtkledij. Wil je

soms een pyjama van mij?”

“Een pyjama? Ben je mal? Ik slaap altijd in mijn nakie. Jij dan niet?”

“Euh, nee. Waarom zou ik?”

“Omdat dat veel gezonder is, natuurlijk. Kom.”

Jeroen kon zijn ogen amper geloven. Nogal goed dat hij daarnet de overgordijnen had dicht geschoven. Want zonder de minste gêne kleepte Kathleen zich uit tot ze volledig naakt stond. Hoewel hij hierdoor wel een beetje van zijn stuk was gebracht, kon de jongeman toch niet anders dan haar van kop tot teen bekijken.

“Beval ik mijnheer een beetje?”

“Euh...” Jeroen liep rood aan.

De vrouw streelde zichzelf, en zei:

“Mijn lichaam is na die zwangerschappen uiteraard niet meer wat het is geweest. Ik heb bovendien al mijn kinderen zelf gezoegd, vandaar dat mijn borsten een beetje zijn gaan hangen. Weet je, ik overweeg een borstoperatie. Mijn man ziet dat wel zitten en hij is zelfs bereid me die operatie cadeau te doen, maar het is en blijft een dure aangelegenheid.”

“Met je borsten is niks mis, hoor, Kathleen,” haastte Jeroen zich te antwoorden.

Ze lachte vertederd: “Lief dat je dat zegt, joh. Kom, kleed jij je nu ook maar uit.”

Hulpeloos keek hij om zich heen.

“Bedoel je? Hier... zo...?”

“Waar anders?”

Jeroen slaakte een zucht.

Langzaam begon hij zich uit te kleden tot hij

nog slechts zijn onderbroek en hemdje aan had.

“Wel?” vroeg Kathleen.

“Wel wat?”

“Doe niet flauw, joh. Ik heb me helemaal uitgetkleed, dus jij ook. Gelijke monniken, gelijke kappen, zeg ik altijd.”

“Ja maar, ik slaap nooit naakt. Dat heb ik je toch al gezegd!”

“Dan doe je dat nu maar. En voor je stijve hoeft je je echt niet te schamen. Ik beschouw het als een hele eer dat een man die tien jaar jonger is dan ik, nog zoveel euh... bewondering voor me opbrengt.”

“Lig je goed?” vroeg Kathleen.

“Mmm.” Hij lag nagenoeg buik tegen buik met de hem tot vandaag onbekende vrouw. Alleen hinderlijk dat zijn erectie zo nadrukkelijk tussen hen aanwezig bleef. Kathleen daarentegen scheen er hoegenaamd geen probleem mee te hebben; integendeel. Ze drukte zich wellustig tegen hem aan, terwijl ze hem omarmde en hem zachtjes streelde.

“Ik ben blij dat je het zo sportief opneemt,” fluisterde ze. “Weet je, ik heb dat nodig, een man tegen me aan, wil ik kunnen slapen.”

Even was het stil. Toen zei Jeroen: “Je maakt het me wel niet makkelijk, Kathleen.”

“Ja, dat merk ik. Maar ik heb liever dat je niet in me komt. Ik heb mijn man nog nooit bedrogen, weet je.”

“...”

“Van de andere kant...”

Ze dook met een hand naar onder en pakte hem ongevraagd beet. Jeroen kreunde. De vrouw begon hem zachtjes over zijn volle lengte te strelen.

“Oooo... Kathleen,” hijgde Jeroen. “Zouden we dit... Ik bedoel...”

Ze lachte, onverstoorbaar verdergaand: “Er schuilt toch geen kwaad in. Ik wil jou alleen een dienst bewijzen.”

“Aaaa... pas op, Kathleen. Ik ga...”

“Jaaaa... mooi zo, lieve teddybeer van me,” steunde ze vlak bij zijn oor. “Dat zal je opluchten, na een dag als vandaag.”

De rest van de nacht bleven ze zo liggen, buik tegen buik, een beetje plakkerig nu. Terwijl Jeroen, niet gewoon op deze manier met een vrouw het bed te delen, zo goed als geen oog dicht deed, merkte hij dat zijn logé vrijwel meteen rustig insliep.

Mooi is ze niet, dacht hij, maar ze heeft wel iets. Is het haar lef die haar zo onweerstaanbaar maakt?

* * *

“Hallo, lieve schat! Lekker geslapen?”

Jeroen, tegen de ochtend ingedommeld, schrok wakker en opende de ogen. Het licht achter de gesloten overgordijnen sijpelde schuchter de kamer in en hulde deze in een diffuse schijn.

“Hé?” gromde hij. “En jij? Heb jij een beetje kunnen slapen?”

“Als een roosje. En dat allemaal dank zij jou.”

“Dank zij mij?”

“Wel, was jij daar in de woonkamer op die verdomde sofa gaan slapen, dan zweer ik je dat ik geen oog had dicht gedaan. Terwijl nu, we hebben allebei lekker de nacht in bed doorgebracht, en er is niets onfatsoenlijks gebeurd.”

Het is maar hoe je het bekijkt, dacht Jeroen.

Een poosje bleef het stil.

Kathleen streelde hem zachtjes.

“Hoe... hoe laat zou het... zijn?” hijgde Jeroen.

Ze liet hem los en keek op haar polshorloge:

“Kwart voor zeven. Moet je weg?”

“Eigenlijk wel. Al denk ik dat ik nog een dagje vakantie kan opnemen.”

Voor Jeroen de kans zag uit bed te komen, trok Kathleen hem tegen zich aan en tongzoende hem. Toen ze hem weer losliet, hijgde ze:

“Zo, lieverd. En nu samen lekker in bad?”

“...”

Jeroen kwam overeind, liep naar de badkamer en draaide de mengkraan open. Toen hij zich weer oprichtte en achterom keek, stond Kathleen in haar volle glorie in de deuropening. Ze kwam heupwiegend op hem toe, en drukte zich achterlangs tegen hem aan, geraffineerd met een knie zijn benen uit elkaar duwend en zo lichte druk op zijn genitaliën uitoefenend. Terwijl ze haar lippen naar zijn linkeroor bracht, en hem met beide handen stevig bij de bovenarmen

vatte, voelde hij haar opgerichte tepels tegen zijn bovenrug prikken.

Haar rechterhand gleed zacht over zijn heup, om tenslotte uit te komen bij zijn snel tot leven komende begeerte.

Hoewel Jeroen ten volle besepte dat wat dreigde plaats te grijpen amper nog te voorkomen was, wist hij tegelijk dat de gevolgen bepaald verregaand konden zijn.

Iets in zijn wezen bood nog verzet, maar hij verkeerde al in de defaitistische overtuiging dat de teerling was geworpen. Wie weet, misschien al sinds gisterenmiddag, toen hij dat vermaledijde nummer had gebeld.

Hij kon zichzelf nog wijsmaken dat het puur toeval was dat ze hem deze vrouw hadden gestuurd. Maar wat betekent tenslotte toeval?

Diep in zijn onbewuste moest de hele tijd al de allesoverheersende begeerte hebben gesluimerd; het beest dat om de zoveel tijd aan zijn ketenen rukt en veroordeeld is los te komen van zodra de gecreëerde kans zich voordoet.

“Jesus, zit ik werkelijk zo in elkaar?”

Jeroen zei het ongewild hardop.

“Hé?” vroeg Kathleen, die intussen naast hem stond en hem bezorgd aankeek. “Scheelt er iets?”

“Nee,” prevelde hij, “niets, ’t is niets.”

De teleurstelling in haar ogen toen ze merkte dat zijn belangstelling voor haar nu als sneeuw voor de zon wegsmolte, was een beeld dat voor altijd op zijn netvlies zou blijven.

NACHTELIJK BEZOEK

*« Als ik het woord 'kunst' hoor,
trek ik mijn revolver.»*

*(Joseph Paul Goebbels:
°Rheydt 1897 - + Berlijn 1945)*

Verdwaasd keek ik het halfduister van de kamer in. Ik moest zijn wakker geworden door een geluid dat ik niet kon thuisbrengen. Ik keek naar het fluorescerende wekkertje op het nachtkastje: 4u35. Toen hoorde ik een zacht gegrinnik. Ik tuurde in de richting waar het geluid vandaan kwam. De schrik sloeg me om het hart. Aan het voeteneind van mijn bed zat doodbedaad een menselijke gedaante.

Weer dat gegrinnik. Een vrouw?

“Heb ik meneer laten schrikken?” klonk het zacht, maar duidelijk hoorbaar.

Mijn hersens werkten koortsachtig. Wie WAS deze indringster.

Niet iemand die ik onmiddellijk kon thuisbrengen. En toch! Hoe bekend klonk die stem me niet in de oren. En dan dat muskusgeurige parfum!

“Je weet niet wie ik ben?” vroeg de vrouw op licht spottende toon. “We zijn nochtans een tijdlang... nogal intiem met elkaar opgetrokken. Maak 'ns wat licht. Dan kom je er zo achter.”

Jakkes, dacht ik. Als ik me haar nu maar eens herinnerde!

Voorzichtig reikte ik naar de schakelaar van

het nachtlampje naast mijn bed: knip.

Een goedgeklede, asblonde vrouw van achter in de dertig zat me laatdunkend op te nemen.

Nee, dit kon niet. Ik moest het dromen! Dit was te gek voor woorden: de nachtmerrie van iedere auteur, namelijk dat op een dag één van de door hem gecreëerde personages tot leven komt.

“Maar, maar,” stotterde ik. “Jij bent Ingrid, de hoofdpersoon uit mijn novelle ‘Nieuwe Buren!’”

“Dat heb je goed gezien.”

“Maar jij was toch... dood?”

“Ja,” lachte ze honend. “Dat had je gewild, hé. Netjes opgeruimd door die sukkel van een echtgenoot van me, zodat hij en die trut van naast ons lekker hun gangetje konden gaan. Maar zo goedkoop, schrijvertje van mijn voeten, kom je niet van me af, hoor!”

Prompt verscheen de hand die ze de hele tijd onder haar handtas verborgen hield, en het volgende ogenblik keek ik recht in de loop van een kleine damesrevolver.

Mijn hart sloeg een slag over en begon te bonzen.

Niet panikeren, hield ik mezelf voor, vooral niet panikeren.

“En nu kom je revanche nemen?” vroeg ik aarzelend. “Is het dat?”

Ze knikte:

“Hoe kun je het raden!”

Ingrid pauzeerde even en ging toen verder:

“Hoe dan ook, ik ben blij dat we elkaar zo goed begrijpen. Je bent uiteindelijk dus toch nog een beetje slimmer dan uit je stomme neukverhalen mag blijken.”

“Tja,” antwoordde ik, haar denigrerende opmerking negerend. “Wat wil je dat ik nog voor je doe! ‘Nieuwe Buren’ is inmiddels uitgegeven, en...”

“Het kwaad is inderdaad geschied,” sneerde ze. “Hoewel, je hebt er moeite genoeg mee gehad om die smeerlapperij aan de man te brengen.”

“Dat berustte op een misverstand.”

“Een misverstand? Komaan zeg! Dat geloof je zelf niet!”

“Je weet net zo goed als ik dat die novelle een klein meesterwerkje is in het eroticagenre. Dat de traditionele uitgevers er geen kaas van lustten is in de eerste plaats het gevolg van hun kortzichtigheid. Dat bewijzen de reacties achteraf, en... het feit dat jij desondanks de moeite neemt om me op te zoeken.”

“Je hebt me genoeg doen lijden in dat kutboek van jou.”

“En laten genieten,” kaatste ik terug.

“Pfffttt... Dacht je nu echt dat ik jouw perverse fantasie daarvoor nodig had?”

“Misschien wel. Voor hetzelfde geld had ik je omschreven als frigide of... je als non naar het klooster gestuurd. Dan had je pas reden tot klagen gehad!”

Onbewust vroeg ik me af waar ik het lef haalde om deze vrouw, die per slot van rekening een

wapen op me richtte, op deze manier van replek te dienen.

“Hoe dan ook,” antwoordde ze, terwijl ze nu haar tweede hand demonstratief naar de revolver bracht, “ik ben niet naar hier gekomen om een college over jouw vermeende literaire kwaliteiten te aanhoren. Ik ben naar hier gekomen om een rekening met je te vereffenen.”

Jezus, dacht ik, die MEENT dat!

“En... en hoe wilde je dat doen?” vroeg ik. “Wil je me soms overhoop schieten? DAN maak je pas een held van me! Stel je voor! De kranten die blokletteren: auteur wordt slachtoffer van afrekening door op mysterieuze wijze tot leven gekomen romanperso...!”

“Nee, nee, mannetje,” onderbrak ze me schamper. “Zo zit ik niet in elkaar. Gezien je me zelf hebt gecreëerd, zou je beter moeten weten. Ik kan je namelijk ook treffen zonder je te vermoorden. Ik weet iets VEEL leukers. Ik ga namelijk een spelletje met je spelen.”

Oppassen, dacht ik. Ze heeft gelijk. Ze zit veel geraffineerder in elkaar dan dat ze een passionele moord zou plegen. Voor hetzelfde geld schiet ze me bijvoorbeeld een kogel door mijn knie en ben ik voor de rest van mijn leven kreupel.

“Een spelletje?” echode ik.

“Ja,” knikte ze. “Maar dit keer eentje waarvan IK de regels bepaal. Eentje waarin ik wraak ga nemen voor al het onrecht dat jij, labiel geneukte sufferd, mij hebt aangedaan. Kom, sla dat

dekbed weg en kleed je maar eens helemaal uit. Dan weet je tenminste al wat het betekent om in je blote gat te staan.”

“Wat?”

“Vooruit, doe wat ik je gezegd heb.”

Ze liet haar duim over het wapen glijden. Ik hoorde een doffe klik, wat niets anders kon betekenen dan dat ze de veiligheidspal overhaalde.

“Zoveel tijd heb ik nu ook weer niet,” ging ze verder, “en ik sta werkelijk te popelen om jou te zien afgaan. Komaan, een beetje tempo graag!”

Hoewel ik tegen beter weten in hoopte dat Ingrid zich gevaarlijker voordeed dan ze was, besloot ik toch maar schoorvoetend gevolg te geven aan haar bevel. Zolang ik haar mentaal niet van haar voetstuk kon laten tuimelen, was het feit dat zij een revolver op me richtte zondermeer een doorslaggevend argument.

Aarzelend sloeg ik het dekbed van me af, en schoof mijn boxershorts -- het enige kledingstuk dat ik aanhad -- naar beneden.

“Mmmm...” mompelde ze, schaamteloos naar mijn kruis starend. “Dat ziet er in ieder geval een stuk minder indrukwekkend uit dan je in die stomme verhalen van jou laat uitschijnen. Maar vooruit, kom dat bed uit. Dan zullen we gauw genoeg zien wat je waard bent.”

“Wat... wat ben je eigenlijk van plan?” vroeg ik, aarzelend uit bed stappend.

“Wel, ik zei toch dat we een spelletje zouden spelen. Dus luister goed wat ik je ga opdragen,

smeerlap. Om te beginnen loop je voor me uit naar de keuken.”

“Naar de keuken? Wat wil je daar van me?”

“Dat zul je wel zien. Kom, en stel niet zoveel vragen. Da’s niet bevorderlijk voor je gezondheid. Daar kun je namelijk bijzonder vervelende gaatjes van oplopen!”

Om haar laatste zin kracht bij te zetten, drukte ze onverhoeds de ijskoude loop van het wapen in mijn naakte rug.

“Au...”

De feeks lachte gemeen.

Bedremmeld liep ik voor haar uit. Met haar vrije hand knipte Ingrid het licht aan in de keuken en zei:

“Pak een plastic teil uit de kast onder de spoelbak.”

Werktuiglijk trok ik één van de deurtjes open.

“Vullen nu met koud water.”

Ik nam de helrode teil op, zette hem onder de kraan en draaide die open. Over mijn schouder keek ik haar aan. Ze keek superieur terug. Eigenlijk was ze wel een knappe vrouw, dacht ik. Ik begon er al spijt van te krijgen dat ze in mijn novelle zo roemloos aan haar eind was moeten komen. Misschien dat ik anders...? Maar kom, dit had geen zin. Ik zat tot over mijn oren in de shit. Ik moest de situatie zo snel mogelijk zien te keren. Anders kon het inderdaad slecht met me aflopen.

“Pas op,” zei Ingrid, “straks loopt je teil over.”

Ik draaide zwijgend de kraan dicht.

“Zet nu maar op de vloer.”

Hoewel ik nog steeds niet begreep wat haar duistere bedoeling was, deed ik wat ze me opdroeg.

“Nu ga je in het vriesvak van de ijskast en je neemt er de ijsblokjes uit. Je HEBT toch ijsblokjes?”

“Tuurlijk heb ik ijsblokjes.”

“Vooruit dan!”

Ik liep naar de koelkast, opende ze, en toen het vak van de diepvriezer. De bittere kou kwam me onaangenaam tegemoet. Toch was dit nog niets vergeleken met de beproeving die me te wachten stond. Ik nam de ijsblokjes die ik op Ingrids aanwijzing in de plastic teil kieperde.

“En nu,” zei ze triomfantelijk, terwijl ze met de revolver een beweging maakte, “nu ga jij met je blote voeten in dat ijskoude water staan. En dan gaan we ons spelletje spelen.”

“Wat...? Dat kun je niet menen, Ingrid! Waarom?” vroeg ik onthutst.

“Dat heb ik je al uitgelegd, schrijvertje van het zevende knoopsgat!”

“Ja maar, dat kan niet! Ik bedoel... je kunt toch niet van me verwachten dat ik...”

“Vooruit,” onderbrak ze me, met duidelijk ongeduld in haar stem. “Doe onmiddellijk wat ik je zeg als je geen kogel door je ballen wilt.”

Aarzelend liep ik op de teil toe.

Het volgende moment was het of duizend vlijmscherpe naalden door me heen priemden.

“Zo, dat is al veel beter,” zei ze.

Daarop pakte ze een stoel en kwam vlak voor me zitten. Ze sloeg haar ene welgevormde been over het andere, waardoor haar lange rok van haar knie gleed en een behoorlijk stuk prachtig dijbeen onthulde.

“Tot zover,” zei ze overdreven acterend nu, terwijl ze langzaam met haar voet begon te wiebelen, “tot zover een tipje van de sluier gelicht, met daarachter uiteraard de on vervulde belofte. Maar ik doe natuurlijk of ik niets merk. Want dat heb je het liefste, is het niet?”

Uiteraard had ik op dit ogenblik maar weinig zin in dat soort van debat.

“Hé,” zei ze ongeduldig met de revolver zwaaiend, “ik vroeg je wat, klootzak! Zo heb jij de vrouwtjes toch het liefste, niet? Objecten van pure wellust, die te stom zijn om maar iets in de gaten te hebben.”

“Ja,” antwoordde ik verveeld.

“Ja, wie?”

“Ja, Ingrid!”

“Goed.”

Ik zag hoe ze haar rok een eindje omhoog liet glijden, waardoor -- godbetert -- de rand van haar zelfhechtende nylonkous zichtbaar werd.

“En daar kick je nog het meeste op in die zogenaamde literaire verhalen van jou. Achter iedere deugdzame vrouw de lonkende hoer ontmaskeren, is het niet?”

“Ja, Ingrid.” antwoordde ik dof. “Als jij het zegt, zal het wel zo zijn, zeker?”

“Wel?” vroeg ze treiterend. “Hoe komt het dan dat ik daar nu zo weinig van merk?” En ze wees met de loop van de revolver naar mijn kruis.

Verbaasd keek ik haar aan.

“Dat weet je best,” antwoordde ik. “Omwille van dat verdomde ijskoude water, natuurlijk. Ik bevries haast!”

Ingrid schoot in een sardonische lach. Toen ze een beetje was bedaard, zei ze:

“Dat wordt nu ons spelletje, zie!”

“Wat bedoel je?”

“Wel, jij gaat je, met je voeten in dat heerlijk ijskoude water, voor mijn ogen masturberen.”

“Wat?” riep ik. “Ben je nou helemaal...? Dat is verdomme je reinste...”

“Vernedering?” vroeg ze, overeind komend.

“Inderdaad.”

“Proficiat. Je hebt het eindelijk begrepen.”

Met haar vrije hand greep ze mijn slappe orgaan en streelde het even. Haar hand was zacht en warm, merkte ik tot mijn niet geringe genoegdoening. Als ze zo even met me doorging, dan was het misschien nog... Toen bracht ze plots de loop van het pistool tussen mijn benen. Ik sidderde.

Een tijdlang liet ze het koude metaal treiterend langzaam over en weer gaan. Plots trok ze het wapen terug en gaf me met haar vrije hand een ongemeen harde klap op mijn achterwerk.

“Au...” riep ik.

Ingrid lachte.

“Pak vast,” beval ze, “en breng er leven in, voor

ik helemaal mijn geduld verlies.”

Terwijl ik door en door koud geworden mijn slappe lid pakte, bonsde mijn hart als een hamer in mijn keel. Hoe zou ik ooit in staat zijn om aan haar verzoek te voldoen!

Ondertussen was mijn kwelgeest weer tegenover me gaan zitten. Misschien, dacht ik, als ik me een beetje wist te concentreren, kon ik deze vertoning toch nog tot een goed einde brengen, was ze tevreden en hoepelde ze op zonder verdere schade aan te richten. Misschien...? Ik durfde mij niet voor te stellen wat er zou gebeuren indien alle pogingen faalden.

Maar allicht juist deze hoop der wanhoop zorgde ervoor dat er tegen alle verwachting in nu toch wat leven in de brouwerij kwam.

“Nou!” zei Ingrid, die het meteen in de gaten kreeg, “zullen we toch nog wat te zien krijgen voor ons geld?”

“Ja,” hijgde ik, “als je me... tenminste... toestaat...”

“Als ik je wat toesta?”

“Dat ik gebruik maak van... beide... handen...”

“Als je het mooi vraagt, misschien?”

antwoordde ze minachtend.

“Alsjeblieft...” hijgde ik.

“Alsjeblieft, wie?”

“Alsjeblieft, Ingrid.”

Ze knikte: “Vooruit, klootzak. Als dat werkelijk de enige manier is waarop jij een vrouw het restant van je mannelijkheid kunt laten zien! Maar dan verwacht ik wel dat je niet langer mijn

tijd in beslag neemt, en dat je als de gesmeerde bliksem...”

“Ik... ik... ik zal mijn best doen,” hijgde ik.

En geloof het of niet, maar doordat ik toen net een aantal weken in volledige onthouding had geleefd, verdrongen alle cellen van het in mij opborrelende levende water elkaar om de onomkeerbare weg van hun natuurlijke bestemming op te gaan. Toen het uiteindelijke wonder een feit mocht worden genoemd, maakte mijn wild bonzend hart een sprongetje.

“Aaaa...” schreeuwde ik in extase. “Aaaaa...”

Veel meer dan een kreet van orgastische ontlading was het een schreeuw van bevrijding: het was volbracht.

Wat er toen gebeurde?

In een reflex zag ik Ingrids arm omhooggaan, haar grijnzende gelaat dat me leek toe te schreeuwen: onnozelaar, dacht je nu werkelijk dat dit kunstje iets af zou doen aan mijn wraakplannen, de loop van de revolver die op me werd gericht, en dan...

* * *

Toen ik mijn ogen weer opende, gaf de zon al licht achter de gesloten gordijnen. Eerst was ik er rotsvast van overtuigd dat ik aan gene zijde moest zijn. Bij nader inzien echter bleek ik nergens anders dan in mijn eigen bed. Het dekbed was van me afgegleden en mijn bokstersshort hing

verfomfaaid op mijn rechterenkel.

Verdwaasd richtte ik me op en keek naar het wekkertje: 8u35. Op straat hoorde ik de geluiden van de reeds enkele uren eerder ontwaakte werkdag.

Ik trok mijn short aan, kwam overeind, en nog slaapdronken liep ik naar de keuken.

Na controle bleek de teil op haar vertrouwde plaats en in het vriesvak van de koelkast zat evenveel ijs als altijd.

Schouderophalend liep ik terug. Het kon niet anders of ik had het allemaal maar gedroomd, zeker? Toen ik echter mijn slaapkamer weer binnenliep, werd ik getroffen door het mij zo bekende muskusgeurige parfum.

Terwijl ik daarover doordacht, hoorde ik plots een zacht gegrinnik achter me. Ik draaide me om, maar er was niemand te bespeuren.

Van dit verhaal verscheen eerder onder de titel “Merkwaardig Nachtelijk Bezoek” een fragment in de bloemlezing “Van Alle Stijlen Thuis” samengesteld door Tony Rombouts (uitg. Facet 1997), dit naar aanleiding van het toen 90-jarig bestaan van de VVL (Vereniging van Vlaamse Letterkundigen), waar de auteur lid van is.

DE BARST IN DE GOLFBREKER

*«In de zon is de dood begonnen.
Hij heeft het zoete vreten aangevangen.»*

(Gerrit Achterberg:

°Nederlangbroek 20-05-1905 - +Leusden 17-01-1962)

EEN

Nathalie en Hans waren nu iets meer dan anderhalf uur onderweg, en nog stonden ze maar aan het verkeersknooppunt van Zwijnaarde. Het was een sombere, herfstige zaterdagmiddag begin november. Er woei een gure zuidwestenwind, en donkere regenvlagen geselden onafgebroken het land. Het dashboardklokje wees 14u36.

“Dat is nu toch wel bij de beesten af, hé,” mopperde Nathalie.

Hans haalde de schouders op, zich onder tussen aan de rode, op het natte asfalt weer spiegelende achterlichten van zijn voorligger vastzuigend.

“Wat wil je, schat!”

De vrouw zuchtte.

De auto voor hen – een zwarte BMW met opvallend uitgebouwde spoiler – meerderde plots vaart. Op zijn beurt duwde Hans het gaspedaal in.

“Ik denk dat we het ergste nu wel hebben gehad.”

“Laten we het hopen!”

Nathalie en Hans waren een jaar of twaalf getrouwd.

Kinderen hadden ze niet, maar bij zijn weten had geen van hen dat tot nu toe als een gemis ervaren. Ze hadden het beiden erg druk met hun baan: hij als thuiswerkend redacteur/vertaler voor een Nederlandse uitgeverij van stationsromannetjes, zij als secretaresse bij een advocatenkantoor op de Mechelse Astridlaan.

Toen Hans had voorgesteld deze middag naar de kust te rijden, toonde zijn vrouw maar weinig enthousiasme. Maar hij kon moeilijk anders dan eens een kijkje gaan nemen.

Alsof ze zijn gedachten raadde, zei ze: "Het is maar te hopen dat het een beetje meevalt ginder."

"Dat zal wel, zeker," antwoordde Hans terwijl hij de zilvergrijze Audi achter de BMW de middelste rijstrook van de snelweg opstuurde. "Ik heb toch altijd geweten dat tante Rachel graag in haar appartement aan zee verbleef. Meestal was ze er vanaf de jaarlijkse algemene vergadering van mede-eigenaars in april, tot ergens eind september, begin oktober, naar gelang het weer. 't Is alleen de laatste jaren..."

"Wat weet jij nu van haar laatste jaren! Je hebt het mens in geen eeuwigheid meer gezien!"

"Tja, toen ik nog thuis woonde, zagen we tante Rachel ook al niet zo vaak, hoor. Ze heeft ons meer dan eens gevraagd eens langs te komen in Oostende, maar om de één of andere reden is dat er nooit van gekomen. Tante Rachel was ook niet iemand waar je voor de gezelligheid mee optrok. Een ongetrouwde tante. Erg eigenzinnig en zo."

Even was het stil in de wagen.

Dan zei Nathalie: "Maar daarmee al erven wij toch mooi haar appartement."

"Daar had ik eigenlijk al niet meer op gerekend. Ik wist zelfs niet eens dat ze was overleden."

"Jij bent toch haar enige nog in leven zijnde erfgenaam."

"Dat wil allemaal niets zeggen, hoor, schat. Voor hetzelfde geld ging de hele erfenis op aan haar verzorging. Of schonk ze het weg aan één of ander goed doel. Je weet dat nooit met oude..."

"Hans, pas op!" riep Nathalie.

Onmiddellijk ging de man met zijn volle gewicht op de rem staan. In een reflex sloot hij de ogen. De motor loeide hard en de auto begon hevig te slingeren. Dan een doffe slag, gerinkel van glas, gevolgd door een felle lichtflits.

TWEE

Toen Hans voorzichtig zijn ogen weer opende, merkte hij dat zijn wagen als bij wonder keurig op de middelste rijstrook tot stilstand was gekomen.

"God in de hemel! Was dat even schrikken!" hijgde hij.

Hij keek om zich heen. Zelf was hij kennelijk nergens tegen aan gereden. En hij zou nochtans gezworen hebben...

"Waarom moest die gek nu zo bruusk remmen?"

Links en rechts van hen zoefden de auto's voorbij.

“Ik weet niet!” hoorde hij Nathalie iel. “Een overstekend konijn, misschien?”

“Een overstekend konijn, zeg je? We hadden verdomme alle twee mordsdood kunnen zijn!”

Hans keek om zich heen en dan in de achteruitkijkspiegel. Nergens een aangereden voertuig.

Hij haalde de schouders op en startte de wagen opnieuw.

Na nog een poosje rijden doemden aan de rechterkant de witgeschilderde gebouwen van Siemens Oostkamp op. Brugge lag nog maar op een boogscheut, wist hij.

Omdat hier de snelweg weldra van drie op twee rijstroken overging, minderde hij weer wat vaart.

Een kwartiertje later reden ze via het Kennedy-rondpunt Oostende binnen. Doorheen het behoorlijk drukke verkeer loodste Hans de wagen naar het stadscentrum. Vanaf de jachthaven zag hij twee hoge woontorens opdoemen. Eén ervan moest het zijn. De hoogste, als hij zich niet vergiste.

“Eigenlijk zouden we een plattegrond van de stad moeten hebben,” opperde hij, terwijl hij aan de verkeerslichten voor de Leopold II-laan wachtte. “Zie ginds,” en hij wees schuin voor zich, “dat moet hem zijn. Alleen hoe raken we erbij.”

“Stop hier. Dan vraag ik het even.”

Vlak voor het volgende verkeerslicht aan het kruispunt met de Karel Janssenslaan reed Hans opzij en opende het zijraam langs Nathalies kant. Het bleek inmiddels zo goed als opgehouden met regenen. Een vlaag aangenaam geurende ziltgekruide zeelucht kwam binnenwaaien.

“Hallo, mevrouw...” klampte Nathalie een voetgangster aan en ze stelde haar vraag.

“Vous cherchez l’Europacentre?” vroeg de corpulente vrouw van een jaar of zestig met overslaande stem. “Regarde la!” Ze wees naar de hoogste toren. “C’est bien la! Vous savez!”

In haar beste Frans vroeg Nathalie hoe ze er het beste bij konden komen.

“C’est pas fascile, vous savez!” zei de dame. Met veel gesticuleren legde ze het uit: rechtdoor tot aan het Casino en dan naar rechts. En ja, er was parkeergelegenheid vlak voor de hoofdingang. Alleen om daar nu op een zaterdagmiddag een plaatsje te vinden!

Nathalie bedankte de vrouw. Hans sloot het raampje weer en stuurde de wagen in de aangegeven richting.

“Ze weten hier ook de prijs,” mopperde Nathalie toen ze een kwartier later de ondergrondse parking van het Mijnplein uit kwamen lopen.

“We mogen al blij zijn dat we een plaatsje hebben gevonden,” zei Hans. “Je hebt toch gezien dat al die andere parkeergarages waaronder die van het Europacentrum zelf vol staan.”

Ze waren inmiddels op de Van Iseghemlaan en

liepen, de handen in de zakken en hun hoofden ietwat gebogen tegen de felle wind, resoluut naar hun bestemming.

“Je hebt de sleutel toch, hé!” vroeg Nathalie.
Hans knikte.

DRIE

Even later liepen ze via de dubbele toegangsdeuren de in neonlicht badende gaanderij onder het gebouw binnen. De rode liftdeur rechts, die aan de hand van zilverkleurige krulletters een bezoek aan de towerview op de hoogste verdieping aanpreeft, stak schril af met de rest van de aftandse aankleding.

“Ik denk dat we verder moeten,” zei Hans.

“Hier links zijn nochtans twee appartementsingangen,” reageerde Nathalie.

Ze gingen de tweede deur binnen en sloegen een blik op het kleine bellenbord.

“Het kan niet dat dat alles is,” zei Hans. “Hier zijn iets van driehonderd appartementen, als ik me niet vergis.”

Net kwam een kleine geblokte man van een jaar of zestig met rood aangelopen gezicht de eerste deur uit. Nathalie kon hem nog net aanklappen.

“Oh, maar jullie moeten hier niet zijn! Deze ingang geeft enkel toegang tot een klein aantal van de appartementen op de basis.”

Verbaasd keken ze elkaar en dan de man aan.

“De basis is het gedeelte van het gebouw

beneden de vijf verdiepingen. Jullie moeten in de toren zijn.”

Hij troonde hen mee verder de gaanderij in voorbij de telefooncellen.

“Hier naar rechts en dan verder tot aan nummer 13.”

“Is daar iemand, meneer?” vroeg Nathalie. “Ik bedoel... een syndicus of een conciërge?”

Meewarig schudde de man het hoofd.

“Och, madammeke. Het is weekend. De syndicus vindt ge hier alleen op werkdagen en dan zit hij op de parking parkeerwachtertje te spelen. Maar da's een ander verhaal. Met wat geluk treft ge de conciërge misschien thuis. Alleen, strikt genomen heeft hij geen dienst nu. Of dat echter veel uit zou maken! Ge ziet toch hoe alles er hier bij ligt. En bekijk dat gebouw dan maar eens vanaf de buitenkant. Nog even en het is rijp voor de sloop!”

Nathalie en Hans keken elkaar aan.

“Jezus, lieve help!” zuchtte Nathalie, toen ze door één van de liften als het ware naar de drieëndertigste verdieping werden gekatapulteerd.

Hans grinnikte: “Weet je, dit is het hoogste gebouw van Oostende en van de hele Belgische kust. Wat zeg ik? Van de gehele Atlantische kust. Honderdenvier meter hoog en voltooid in 1970. De bouw ervan moet destijds heel wat stof hebben doen opwaaien vooral bij de Oostendenaars zelf, omdat hun onder de oorlog zwaar beschadigde theater ervoor moest wijken. Dat is

tenminste wat ik erover op het internet vond.”

“En hield jouw groot tante daarvan... Ik bedoel: zo hoog?”

“Dat zal wel. Ze heeft hier toch lang genoeg gewoond!”

Ondertussen vervolgde de lift zijn weg aan duizelingwekkende snelheid. Eens boven de dertigste etage begon het hijstoestel langzaam af te remmen tot het tenslotte op verdieping 33 nog vrij abrupt tot stilstand kwam. De deuren openen zich en Nathalie en Hans stapten uit.

“Wacht...” zei Hans, zijn sleutels opdiepend.

Hij keek op het bordje naast de bel. Het nummer klopte met wat op het lipje van de sleutels stond. Toch bekreep hem opeens een beklemmend gevoel.

VIER

“Wel?” vroeg Nathalie.

“Sssttt...” zei Hans op luide fluisterton.

“Luister eens.”

Het was muisstil op de overloop waarop behalve twee liften en een deur naar het trappenhuis, slechts twee tegenover elkaar liggende appartementsdeuren uitkwamen. Tenminste...

“Hoor jij dat dan niet?”

“Wat moet ik horen?”

“Achter de deur.”

Nathalie luisterde nu ook wat aandachtiger en warempel, nu hoorde ze het ook.

“Daar IS iemand,” zei Hans.

“Ben je zeker dat we het juiste appartement hebben?”

“Absoluut.”

“Of dat er soms geen twee appartementen met hetzelfde nummer zijn? In zo’n groot gebouw weet je maar nooit.”

“Dat zou me verbazen, schat. De nummers staan beneden oplopend aangeduid per ingang. Dus...”

“We hadden op de bellen moeten kijken. Of de naam van je tante er nog op stond.”

Hans haalde de schouders op: “Die kan er al een tijdje geleden zijn afgehaald, hoor.”

Hij boog voorover en keek op het plaatje naast de bel.

“Wat staat erop?”

“Geen naam. Iets van één of andere grappenmaker, denk ik. Wie zet er nu ‘privé’ op zijn...”

Hans’ woorden werden abrupt onderbroken door gebabbel van iemand die naderbij kwam achter de deur. Een binnendeur sloeg dicht. Er was nu geen twijfel meer mogelijk.

Vragend keek Hans zijn vrouw aan.

“Bel aan. Dan weet je het meteen.”

Hij knikte en strekte zijn arm.

Toch nog met enige schroom duwde hij op het knopje waarna een indringende ding-dong weerklonk.

Even gebeurde er niets. Toen hoorden ze stappen, kennelijk van een man. Blijkbaar werd nu de hoorn van de deurtelefoon genomen.

“Yes... Who’s there?”

“Verdomme,” mompelde Hans.

Hij tikte iets agressiever dan bedoeld op de appartementsdeur en riep:

“Here, we are here: in front of the door.”

Hij hoorde mompelen, toen de hoorn die weer op de deurtelefoon werd gelegd en de man die naderbij kwam. Even later ging de appartementsdeur omzichtig open. Een gespierde, getatoeëerde, donkere kerel van een jaar of dertig, gekleed in zwarte lederen broek, opvallende broeksriem met vernikkelde nagelkoppen en een flashy T-shirt verscheen met vragende blik in de deuropening.

“Sorry, we’re closed,” zei hij in gebroken Engels, “There’s only one girl here, and... normally we do not receive during the weekend.”

Nathalie en Hans keken elkaar onthutst aan.

Bijna wilde de man de deur weer dichtgooien, maar Hans stotterde: “We’re not coming for any of your euh... business. I mean... do you... we...”

“Sorry, sir, I don’t understand.”

Nu trad Nathalie naar voor. Zo goed haar Engels het toeliet, vertelde ze de man het doel van hun komst.

“This is the apartment with that number,” zei Hans ter verduidelijking de man het lipje van zijn sleutels voorhoudend.

“Mmmm...” zei deze, nonchalant tegen de deurstijl leunend, hiermee aangevend absoluut niet van plan te zijn hen binnen te laten. “This IS the apartment, indeed. I must say, we’re only renting it, you know. I don’t now who the owner is.”

“You rented the apartment?” vroeg Nathalie.
Hij knikte.

“Since when?”

De ander aarzelde en keek nadenkend naar het plafond.

“Let me think. It will be... six months. Yes, since april. I must ask Denise. She is the boss, you know. But she’s not here at the moment.”

Nathalie en Hans keken elkaar weer aan.

Plots vroeg de vrouw: “From who did you rent the apartment?”

“From an agency.”

“Do you know the name and the adress of that agency?”

“I can explaine you where it is.”

Het duurde nog een poosje eer de man uitgelegd kreeg waar het agentschap ergens gehuisvest was en hoe ze er kwamen.

“Sorry,” zei hij tot slot. “Mayby you ask them.”

“Als verrassing kan dit wel tellen!” zei Nathalie toen ze even later weer in de lift stonden.

“Ik begrijp er niets van,” antwoordde Hans.

“Hoe komt het dat de notaris ons daar niets van heeft gezegd? Volgens hem was het appartement beschikbaar.”

“Dat is nogal voor de hand liggend,” zei Nathalie, terwijl ze de desolaat ogende galerij nu in tegenovergestelde richting aflegden. “Je moet bij deze hele toestand toch geen tekeningetje, zeker?”

“Nee, dat niet. Maar...”

Plots snoof Hans nadrukkelijk.

“Wat heb je?” vroeg Nathalie.

“Ruik eens?”

Ter hoogte van het rommelige dienstlokaaltje rechtover de zijgalerij die een uitgang bood naar de beruchte Langestraat, bleven ze staan.

“Het lijkt wel marihuana,” zei Nathalie.

Hans knikte: “Dat IS marihuana. Ik zou die geur uit duizenden herkennen!”

Hij keek om zich heen. Niemand te bespeuren. In de bewuste zijgalerij lag een hoop bijeen gewaaid papier en straatafval.

“Hier zit die smeerlapperij dus ook al,” concludeerde Nathalie.

“Zoals tegenwoordig overal, zeker?”

“Als je contact neemt met de beheerder, stip het dan even aan. Ik kan me moeilijk voorstellen dat dit hier zomaar getolereerd wordt. Vraag hem waarom er geen toezicht is.”

“Je hebt toch gehoord wat die man daarstraks bij het binnenkomen allemaal over het gebouw vertelde!”

“Pfffttt. Met dat soort mensen moet je uitkijken, Hans: zo’n oude brompot die allicht nog een appeltje met de beheerder te schillen heeft! Alhoewel, misschien schuilt er toch een kern van waarheid in zijn woorden.”

In plaats van linksaf te slaan richting Van Iseghemlaan, liepen ze rechtdoor via de uitgang Vlaanderenstraat. Er stond nog wel een strakke wind, maar een flauw waterzonnetje brak door de wolken en zette de Stad aan Zee in een prachtige gloed.

“Kom,” zei Nathalie, “we gaan op zoek naar dat agentschap.”

Ze liepen tot aan het Wapenplein en dwarsten het richting Groentemarkt, vanwaar ze de iets rustiger Kaaistraat insloegen.

Ongeveer halverwege aan de overkant, had die pooier gezegd. Vrijwel onmiddellijk vonden ze het betreffende Vastgoed Het Goudappeltje. Het was gevestigd in één van die alsmaar schaarser wordende negentiende-eeuwse burgerwoningen die nog niet onder de sloophamers van nietsontziende projectontwikkelaars terecht zijn gekomen.

Ze liepen meteen naar binnen.

VIJF

“Bonjour, madame, monsieur,” begon een slungelige kerel met een vrijwel monotone piepstem.

“Mijnheer!” sprak Nathalie met lichte stemverheffing.

Verrast keek de man op: “Maar... gaat u zitten, mevrouw, mijnheer. Waarmee kan ik u van dienst zijn?”

Nathalie liep resoluut naar zijn bureau.

“Het appartement van Mevrouw Verbrughen in het Europacentrum. Hebt u dat verhuurd?”

De man slikte even, en antwoordde toen licht geïrriteerd: “Sorry, Mevrouw, maar...”

“Mevrouw Verbrughen is wijlen mijn groot-tante,” kwam Hans snel tussen. “Ze is een poosje

geleden overleden. Wij zijn haar enige erfgenamen. Maar nu blijkt in haar appartement een huurder te zitten, en die beweert dat u het aan hem hebt verhuurd.”

“Tja,” zei de ander, kennelijk teleurgesteld niet te doen te hebben met potentiële klanten voor één van zijn interessante beleggingen met vooruitzicht op reële meerwaarde. “Ik zou het echt niet weten. Ik...”

“U weet toch aan wie u verhuurt!” brieste Nathalie.

“Sorry, Mevrouw, maar... ik moet dat wel even voor u natrekken, hoor.”

“Doet u dat dan maar meteen. Want die huurders zitten daar al van in april en op wijlen tante haar bankafschriften is niet het minste spoor van huurgelden te bekennen!”

“Luister, mevrouw. Ik ben het niet die zich met de verhuringen bezighoudt. Dat doet mijn collega, en die is er niet vandaag. U zou best eens volgende week...”

“Wij werken in de week, mijnheer,” zei Hans op effen toon.

“In dat geval,” antwoordde de man, “hebben we nog altijd de telefoon.”

Hij rommelde in een bakje voor zich op het bureau en overhandigde Nathalie een kaartje. “Bel maandag kort na de middag. Dan zal ik of mijn collega u meer kunnen zeggen. En over welk appartement gaat het, zei u?”

Nathalie gaf hem het nummer.

“... Op de drieëndertigste verdieping!”

“Prachtig zicht hebt u daar, niet! Gaat u het zelf verhuren?”

“Dat weten we nog niet,” antwoordde Hans.

“In elk geval niet aan het soort volk dat er nu in zit,” vervolgde Nathalie. “Een echte schande is het: ze gebruiken het verdomme voor privé-ontvangst, als het u soms kan interesseren!”

“Oh!” piepte de ander.

De vrouw draaide zich om, en zonder de man nog een blik waardig te keuren, liep ze het kantoor uit, gevolgd door haar echtgenoot, die zich nog even omdraaide en de ander een verontschuldigde blik toewierp.

ZES

Terug op straat zei hij: “Was dat nu nodig?”

“Ach wat,” reageerde Nathalie kribbig, “heb je niet gezien dat ie niet wist waar kruipen?”

“Maar hij zei toch...”

“Die nicht kan beweren wat hij wil. Hij liegt of het gedrukt staat. Natuurlijk weet hij van die verhuring. Maar het valt hem lelijk tegen dat jouw tante niet lang genoeg meer geleefd heeft om haar rustig nog een tijdje te kunnen afzetten. Je zult zien: volgende week wringen hij en die collega van hem zich in duizend bochten, en als ze niet meer weten wat gezegd, zal het wel een vergissing zijn of een misverstand.”

Ondertussen waren ze weer op het Wapenplein.

“Kom,” zei Hans, “laten we nog even tot aan de dijk lopen.”

“Oh, nee, voor mij niet,” reageerde Nathalie nog licht geïrriteerd. “Ik zou liever hier nog iets drinken en dan terug naar huis. Ik zal zee genoeg zien daar van op de hoogste verdieping van het Europacentrum.”

Ze liepen de overdekte terrassen langs de zonnkant van het plein af en gingen tenslotte de in gele tinten gehulde Richelieu binnen, waar het gezellig druk was om deze tijd. Niettemin vonden ze een tafeltje in het eerste en meest bezette gedeelte van de zaak.

Vrijwel meteen kwam een ober hun bestelling opnemen.

“Had ik geweten,” zei Hans, “dat tante haar appartement verhuurd was!”

“Je had al veel eerder naar die beheerder moeten bellen,” zei Nathalie nadrukkelijk. “Dan hadden we ons de rit kunnen besparen.”

“Of misschien juist niet. Want weet je...”

De ober kwam er net aan met hun koffies. Hans betaalde.

“De vraag is natuurlijk,” hernam hij, “wat we ermee gaan doen.”

Nathalie haalde de schouders op, pakte haar kopje en nipte eraan.

“Ik weet het niet. Het lijkt natuurlijk een geschenk uit de hemel, zo’n appartement. Maar... realiseer jij je wel wat het ons gaat kosten?”

Daar had Hans ook al aan gedacht. Eerst waren er de successierechten die met dank aan Vadertje Staat in hun geval maar eventjes vijfen-

zestig procent van de hele erfenis bedroegen. Dan de kosten om het appartement te renoveren, en ook de steeds weerkerende gemeenschappelijke onkosten die, dat wist het kleinste kind, in een dergelijk flatgebouw aardig kunnen oplopen.

“Ik weet het,” zei Hans, bedachtzaam in zijn kopje roerend. “Het is zoals je zegt: een appartement als dit, op deze ligging! Wil je soms dat we het verhuren?”

“Toch niet het hele jaar door. Wat hebben we er dan aan!”

“We kunnen er toch moeilijk gaan wonen!”

“Oh, hemeltje, nee! Voor jou zou het nog kunnen. Je werkt immers van waar je wilt. Maar ik... Ik mag er niet aan denken, met dat verkeer van tegenwoordig van hieruit elke dag naar Mechelen en terug!”

Hans knikte, dronk zijn kop leeg en volgde het voorbeeld van zijn vrouw die al was rechtgestaan.

Het liep intussen tegen vijven.

Buiten was het al duister. Er woei nog steeds een strakke westenwind.

ZEVEN

Zwijgend liepen ze naar het Mijnplein waar ze de auto in de ondergrondse parkeergarage gingen ophalen.

“Je moet maar gauw orde op zaken stellen,” zei Nathalie terwijl Hans de wagen voorzichtig door het drukke avondverkeer stuurde.

“Zeker weten,” antwoordde hij. “Als het van

mij afhangt, krijgen die huurders welgeteld een maand om op te hoepelen. Kunnen wij nog vóór Kerstmis aan de slag.”

“Ik zou maar rekenen op het voorjaar, schat. Wie zegt immers dat die lui geen huurcontract hebben? Dan moeten we sowieso een opzegtermijn respecteren.”

Hans zuchtte: “Je hebt gelijk.”

Ze reden het Kennedy-rondpunt op en toen richting snelweg.

Hans ontspande zich een beetje.

Het verkeer verliep nu vlot. Voor ze het wisten waren ze voorbij Brugge. Tot aan het verkeersknooppunt verwachtte hij geen problemen meer.

Toen ze echter ter hoogte van Beernem kwamen, vertraagde het verkeer plots.

“Moet je zien. Daar aan de overkant,” zei Nathalie.

“Hé?” Onwillekeurig vertraagde Hans op zijn beurt om zo ongewild deel te worden van een kijkfile. Beeldde hij het zich in of was het werkelijk weer een stuk lichter geworden, terwijl het weer even hard regende als tijdens de heenweg enkele uren geleden.

“Dat lijkt wel...” sprak Nathalie.

Ze stonden nagenoeg stil. Nu zag Hans het ook.

Op het baanvak richting kust was kort geleden blijkbaar een ernstig verkeersongeval gebeurd. Dit uitgerekend op de plaats waar hij in de heenweg zo bruusk had moeten remmen!

Er knipperden lichten van hulpdiensten.

“Dat lijkt wel die zwarte BMW van daarstraks!” zei Nathalie. “Ik zie het aan de spoiler. Kijk!”

“Tenminste wat er nog van over is!”

“Zeg dat wel!”

“En die erachter is er zo te zien aan een helse vaart op in gereden.”

“Maar... maar dat is een zilvergrijze Audi A6, net als die van ons!”

Hans draaide zijn hoofd in Nathalies richting.

Op dat moment zag hij weer een helle lichtflits.

Het volgende ogenblik leek het of hij vlak boven het ongeluk zweefde. Onder zich zag hij zieken-dragers bezig twee bebloede lichamen uit het wrak van de Audi te bevrijden.

“De chauffeur is overleden,” hoorde hij één van hen. “Noteer jij alvast het tijdstip van overlijden? Vijftien uur en drie minuten.”

“Okay.”

“De vrouwelijke passagier daarentegen... enkele zware fracturen en ze verliest veel bloed. Met wat geluk halen we er haar wel door, denk ik.”

“De klap moet enorm zijn geweest,” zei weer de ander. “Je snapt niet dat daar nog iemand levend uit komt.”

“Help eens een handje, John,” sprak weer de eerste.

Hans' verbazing ebde weg. Langzaam voelde hij zich loskomen van deze onheilsplaats. Voor

het eerst drong het tot hem door: het is gedaan met mij. Een hel wit licht verscheen, en ergens diep in zichzelf wist hij dat hij er heen moest.

Het appartement van tante Rachel was nu wel het laatste van zijn zorgen.

TWEE AA-BATTERIJTJES

*«Men is niet de vriend van een vrouw
als men haar minnaar kan zijn.»
(Honoré de Balzac, Frans schrijver:
Tours °1799 -- Parijs +1850)*

Het was een mistige dinsdag eind oktober.

Zoals nagenoeg iedere ochtend zat ik te werken aan mijn PC, toen er twee keer kort en één keer lang op de bel werd gedrukt.

Dat kon niemand anders zijn dan Fran, de mama van mijn vriendin.

Fran was een vlotte, jongogende vrouw van een jaar of vijfenveertig, maar ze beantwoordde in geen enkel opzicht aan het beeld van de klassieke schoonmoeder. Integendeel: wie haar niet kende, zou je zondermeer kunnen wijsmaken dat ze een iets oudere vriendin of zus van Nina was.

“Hallo Fran,” riep ik van boven aan de trap.
“Zal ik je even komen helpen met het wasgoed?”

Zonder haar antwoord af te wachten, stormde ik met twee treden tegelijk de trap af.

Boven op mijn gezellige dakflat begon de vrouw meteen een eerste zak met kleren leeg te maken.

“En Joris?” vroeg ze. “Hoe gaat het hier tegenwoordig?”

“Bah, zoals altijd, zeker?” antwoordde ik, toekijkend hoe mijn toekomstige schoonmoeder het wasgoed op stapeltjes legde, de kleerkast opentrok en ze geroutineerd begon in te laden.

“Nina nog hier geweest?”

“Ja, gisterenavond. Rond een uur of halfelf is ze weggegaan.”

“Oh, ik was niet thuis gisteren. Maar wacht ‘ns! Nu ik eraan denk: ik heb nog iets voor je.”

Ze liet het wasgoed even voor wat het was en zei nog: “Ik loop al een paar weken rond met de vakantiefoto’s die Nina jou heeft beloofd.”

Fran had haar handtas op het bed gezet. Nu ze erin wilde gaan zoeken, viel de tas omver, waardoor de hele inhoud eruit rolde: kam, lippenstift, maquiagesetje, enkele maandverbanden, zowaar een reserveslipje, de strip met haar pil, een aan-gebroken pakje condooms, en ten slotte... een nikkelkleurige vibrator!

“Shit!” riep Fran, “al wat je wilt, maar geen foto’s!”

Ze keek op: “Sorry Joris, ik was er echt van overtuigd dat ik ze bij me had. Oh, maar nu weet ik het weer. Die foto’s zitten natuurlijk in mijn andere tas!”

Ik was intussen zo rood als een pioen.

Mijn toekomstige schoonmoeder echter deed of er niets aan de hand was en geroutineerd laadde ze alles weer in haar tas. Net toen ik dacht dat het hele evenement was afgelopen, stokte ze bij haar vibrator.

Weer keek ze me aan en grijsde: “Het zou pas een ramp zijn als ik deze hier niet bij me had! Gekocht via een postorderbedrijf. Oorspronkelijk als grap, eigenlijk. Maar nu ik hem heb, wil ik ‘m voor geen goud meer missen!”

“...”

“Da’s waar ook,” zei ze plots. “De batterijtjes zijn leeg. Gisteren vergeten nieuwe mee te brengen uit de supermarkt. Zeg, Joris, kan jij er me soms een paar lenen? Breng ik er volgende week andere voor je mee.”

“Hé... euh... welk... welk type?” stotterde ik.

Fran was al bezig haar intieme massageapparaat uit elkaar te schroeven.

“Twee AA-batterijtjes, lieverd.”

“Ik zal eens kijken.”

Ik liep naar mijn bureau, trok een lade open en na wat zoeken vond ik een pakje van het betreffende type.

“Je hebt geluk, Fran,” mompelde ik.

Zonder haar aan te kijken, overhandigde ik haar de nog gesloten verpakking.

“Je bent een engel, Joris,” kirde ze blij als een kind met een zak snoepgoed.

Even later stak ze twee van de vier batterijen in haar vibrator, waarna ze het apparaatje zorgvuldig weer dichtmaakte en me de aangebroken verpakking terug gaf.

“Eens proberen,” zei ze, “of mijn lieve vriend het ook doet!”

Meteen daarop weerklonk een zacht zoemend geluid.

Ik dacht dat de zaak hiermee nu eindelijk van de baan was. Echter, wie of wat schetst mijn verbazing toen ik Fran hoorde zeggen: “Als je het niet erg vindt, wil ik ‘m wel even proberen.”

“Hé?”

Intussen was mijn toekomstige schoonmama ongevraagd op mijn nog onopgemaakte bed geklommen. Ze zat op haar knieën, maakte haar jeans open en schoof het kledingstuk samen met haar slipje naar beneden. Toen spreidde ze, zoveel de afgestroopte kledij het toeliet, haar dijen en bracht, of het de normaalste zaak ter wereld was, het zoemende apparaat naar haar met zorgvuldig bijgeknipt schaamhaar omrande vulva.

“Aaaa... verdomme, jaaaa...” steunde ze op het moment dat de vibrator soepel bij haar naar binnen gleed.

Ik wendde de blik af en maakte aanstalten haar even alleen te laten. Dat was echter buiten Fran gerekend, want ze zei: “Voor mij hoeft je niet weg te gaan, hoor, Joris. Je hebt toch al vaker een blote kut gezien, niet?”

“Euh... ja...”

“Wel dan! Daarbij... je was zo lief me die batterijtjes te lenen.”

Inmiddels was ze al bezig de massagestaaf langzaam in en uit haar te bewegen, wat uiteraard een bijzonder geil gezicht opleverde.

Plots keek ze me aan en zei: “Je mag me zelfs even helpen, joh.”

“Helpen?” echode ik.

“Ja, kom ‘ns hier.”

“Hé?”

“Toe lieverd, doe nou wat ik je vraag.”

Aarzelend stapte ik op haar toe.

“Hier: pak vast.”

Stilaan ook zelf in een staat van opwindning

gerakend, deed ik als een automaat wat Fran van me verlangde. Terwijl ik met mijn linkerhand de trillende vibrator van haar overnam en die op haar aanwijzing langzaam in en uit haar bewoog, sloeg ik om te voorkomen dat ze omver zou vallen mijn rechterarm om haar bovenlichaam.

Het volgende ogenblik was haar mooie gezichtje, omkranst met het halflange acajou-kleurige haar, vlak bij dat van mij, en haar hijgende adem waaierde heet over me uit.

“Aaaa...” hijgde ze. “jaaa... lieve schat, dat doe je geweldig, joh! Oooo... wat is dat heerlijk! Oooo... aaa...”

Plots legde ze een hand op mijn arm:

“Zou je nog eens iets voor me willen doen?”

“Euh... Wat dan?” vroeg ik.

“Mijn clitje strelen, terwijl ik zelf weer met de vibrator...”

“Hé? Meen je dat, Fran?”

Zonder op mijn vraag in te gaan, maakte ze zich van me los, ging zitten en ontdeed zich van haar jeans, slipje en sokjes. Daarna strekte ze zich uit op het bed, spreidde haar dijen en bracht de vibrator weer in.

“Please?” fleemde ze.

Terwijl ze het apparaat ritmisch in en uit haar prachtige kutje liet glijden, bewoog ik mijn hand naar haar kleine knopje, raakte het voorzichtig aan en begon het even later zachtjes te manipuleren.

Effect bleef niet lang uit. Weldra lag de mama van mijn vriendin te hijgen, te kreunen en met haar onderlichaam te kronkelen.

Niet zoveel later hoorde ik haar: “Ooo... verdomme, Joris, schat. Ik... oo... aaa... jaaaa...”

Toen het erop leek dat ze een beetje was gekomen, hield ik op haar te strelen. Ik ging naast haar liggen. Fran zette de vibrator uit en ik sloot even de ogen. Niet voor lang, want plots voelde ik haar hand over mijn gulp glijden.

“Hé?”

De vrouw glimlachte, schoof mijn rits naar beneden en bewoog haar hand resoluut naar binnen.

“Ik wil je voelen,” verduidelijkte ze.

Het volgende moment slaagde Fran er godbetert in mijn halfstijve via de y-opening van mijn onderbroek naar buiten te halen. Een poosje streelde ze me toegewijd. Toen boog ze zich over me heen, nam me inmiddels volledig opgericht in haar mond, en begon me daarop uiterst geraffineerd te pijpen.

Mijn toekomstige schoonmoeder ging een tijdje zo met me door.

Dan ineens kwam ze overeind en kleepte zich snel verder helemaal uit.

Voor het eerst bewonderde ik haar in haar volle glorie. De mama van mijn vriendin had een lichttroze huid. Haar peervormige borsten waren van gemiddelde grootte, begonnen als je heel nauwlettend toekeek al wel een tikkeltje door te hangen, maar zaten beslist nog voldoende stevig in het vel, met mooie, strak opgerichte tepels die werden omrand door prachtige, donkere tepel-

hoven. Haar buik met de gultige navel glooide zachtjes, maar vertoonde niet de minste tekenen van een vroegere zwangerschap. Haar dijen zagen er stevig uit, en precies in verhouding met haar prachtige onderbenen en sexy enkels die op hun beurt uitliepen in een paar schattige voetjes die elke galante pump wel eer MOESTEN aan doen. Kortom: voor een vrouw van haar leeftijd mocht Fran er beslist zijn.

“Wat zit je naar me te staren, joh? Vooruit, je moest zelf ook allang uit de kleren zijn!”

Ze boog zich naar me toe en maakte demonstratief enkele knoopjes van mijn hemd los.

“Moet ik euh... geen condoom...?” vroeg ik.

Fran keek me doordringend aan en vroeg op haar beurt: “Heb jij dan buiten Nina nog... andere contacten?”

Ik schudde van «neen», wat absoluut niet gelogen was.

“Wat is dan het probleem?”

“Ik euh... weet niet... maar...”

Ze lachte liefjes naar me: “Zal ik jou eens wat zeggen, lieve schat? Alleen jij mag zonder. Zelfs mijn vriend, met wie ik nu al meer dan drie jaar samen ben, moet een jasje om, want van hem weet ik het niet met absolute zekerheid. Maar iets zegt me dat ik jou wel kan vertrouwen.”

“Meen je dat, Fran?” vroeg ik ontroerd.

Ze knikte: “Absoluut. Daarbij, werd het niet stilaan tijd dat jij en ik elkaar wat beter leerden kennen?”

Deze laatste opmerking kracht bij zettend, pakte ze mijn heft in een hand en leidde me zonder omwegen bij haar binnen.

Het volgende moment waren we verenigd tot één vlees, zoals dat heet.

Fran sloeg in een teder gebaar de armen om me heen en kustte me.

“Komaan, lieve jongen,” fluisterde ze. “Neuk je schoonmama maar eens lekker door. Ze verlangt al zo lang naar je.”

* * *

Een tijdje later kleedden we ons zwijgend weer aan.

Fran ruimde vlug de rest van het wasgoed op en nam de klaarstaande plasticzak van me over.

Bij de deur draaide ze zich nog even naar me om en het volgende ogenblik kusten we elkaar.

Toen onze monden elkaar loslieten, sprak ze plots op ernstige toon:

“Beloof me één ding, lieve Joris. Wat er ook gebeurt, dat je altijd goed voor mijn dochter zult zorgen.”

“Ik beloof het, Fran.”

“Dan is het goed, schattekout. Oh, by the way: die batterijtjes houd je van me te goed, hoor.”

Het ontging me niet hoe ze samenzweerderig naar me knipoogde, voor ze langs me heen de kamer uitglipte.

Die Fran toch, dacht ik. Zorgvuldig sloot ik de deur achter haar, terwijl ik haar op goedgemutste hakken de trap hoorde aflopen.

ALTERNATIEF GESTRAFT

*«De begeerten van het hart
zijn krom als kurkentrekkers;
niet geboren te zijn
is het best voor de mens».*
(Wystan Hugh Auden:

°York 21-02-1907 – +Wenen 19-09-1973)

“Ben je zover?” vroeg Patricia.

“Mmm...” bromde Bastiaan.

“Kom er dan maar uit.”

Het plastic gordijn schoof opzij, en hij stapte aarzelend uit de nog dampende douchecel. De vrouw sloeg de grote badhanddoek rond zijn naakte, gespierde lichaam, en zonder dat hij hierom had gevraagd begon ze hem omstandig droog te wrijven.

Bastiaan was de jongeman die een half jaar geleden Patricia's rode mini stal en in de prak reed. Als bij wonder was hij toen zonder schrammetje uit het wrak gekropen. Het had hem echter eizona een zware veroordeling opgeleverd. Maar gelukkig voor hem bleek de rechter in een milde bui. Hij had de jonge, twintigjarige boef -- niettegenstaande die al een behoorlijk strafblad bij elkaar sprokkelde -- een alternatieve straf opgelegd: tweehonderd uren gemeenschapsdienst bij de plaatselijke Dienst Parken & Plantsoenen. Die had de jongen intussen achter de rug. En omdat Patricia nogal geïntrigeerd was geraakt door de kerel met zijn

onverschrokken curriculum, had ze hem maar eens bij haar thuis uitgenodigd.

Hoewel de kennismaking eerst een beetje stroef verliep, viel de jongen op de één of andere manier toch in haar smaak. Ze had dan ook, toen het ijs wat was gebroken, van de gelegenheid gebruik gemaakt hem te vragen haar gazon eens onder handen te nemen. Hij was hier uiterst bereidwillig op ingegaan.

Zo kwam het dat Bastiaan anderhalf uur later vanonder haar douche stapte.

Patricia liet haar handen over zijn door de handdoek bedekte lendenen glijden. Ze boog door de knieën, waardoor haar smalle, korte rok een flink eind naar boven gleed. Onwillekeurig merkte ze hoe de jongen tussen zijn wimpers gluurde. Ze keek naar hem op, glimlachte en streelde hem quasi achteloos. En ja: het miste zijn effect niet.

Hoewel de vrouw dit min of meer had verwacht, gaf het nuchtere feit haar een enorme kick, waardoor het voor haar onmogelijk was het bij deze ene aanraking te laten. Waarom anders had ze zich al die moeite getroost!

“Oh, mevrouw...” kreunde Bastiaan, een hand voor zijn kruis brengend.

“Niet doen, joh,” fluisterde Patricia.

Zachtjes maar resoluut duwde ze zijn hand opzij, tuitte de lippen en stortte zich op zijn ontwaakte begeerte.

De jongen wist niet waar hij het had.

“Kunnen we dit wel...” stotterde hij. “Ik... ik

bedoel... Als straks je man..."

Patricia liet hem even los: "Maak je maar geen zorgen, lieve schat. Dieter komt pas vanavond laat naar huis. In de tussentijd hebben wij het rijk voor ons."

Enkele minuten later waren ze in de slaapkamer. Bastiaan, nog steeds naakt, ging op Patricia's uitnodiging ruggelings op het tweepersoonsbed liggen, terwijl de vrouw zich nu ook snel van al haar kleren ontdeed.

"Oh, lieve schat," hijgde ze, toen ze even later tegen hem aan kwam liggen. "Je moet me alles vertellen."

"Alles vertellen?" vroeg de jongen verbaasd.

Patricia liet nonchalant een hand over zijn torso dwalen: "Je mag het me niet kwalijk nemen, ik kick nu eenmaal op het feit dat jij een euh... hoe zal ik het zeggen... Ik bedoel: dat jij een euh... echte misdadiger bent."

Hij lachte: "Oh, dat!"

"Vind je dat raar?"

Bastiaan haalde de schouders op: "Je kon er anders ook niet om lachen toen ik je auto in de prak reed."

"Toen was toen. Wat kan mij dat verdomde stuk oud ijzer ook schelen, als ik in ruil ervoor zo'n geweldige gast kan krijgen!"

"Kom eens hier, jij," gromde de jongen.

* * *

“Ga je nu al weg?” vroeg Patricia een lichte ontgoocheling in haar woorden nauwelijks onderdrukkend.

“Mmmm...”

Bastiaan was opgestaan en had zijn pantalon en T-shirt al weer aan. Plots begon hij in zijn zakken te zoeken.

“Shit,” mompelde hij.

“Zoek je iets, lieverd?”

“Ik... ik weet het niet, maar...” Hij keek ietwat schichtig om zich heen. “Heb jij soms ergens mijn kleine geldbeugeltje gezien?”

“Ik? Neen. Hoe zag het eruit?”

De jongen aarzelde een fractie van een seconde terwijl hij zenuwachtig zijn zakken verder doorzocht en antwoordde toen: “Een euh... bruine. Ja, een donkerbruine was het, met een euh... rits van boven. Misschien heb ik hem daarstraks in de badkamer...?” Hij keek haar vragend aan.

“Wacht,” zei Patricia, “ik ga even voor je kijken.”

Lenig als een hinde sprong ze van het bed en liep naar de badkamer.

“Niets gevonden, sorry!” zei ze, toen ze even later weer in de slaapkamer verscheen. “Ben je er zeker van dat je je portemonnaie hier bent kwijt geraakt?”

“Euh... Oh,” antwoordde Bastiaan afwezig, “ik euh... ik had hem in een verkeerde zak gestopt. Sorry.”

“Je hebt ‘m dus gevonden!”

Hij knikte, boog zich naar haar over, kuste haar vluchtig op een wang en liep toen zonder nog een woord de kamer uit.

Even later hoorde Patricia de voordeur achter hem in het slot vallen.

* * *

“Ik ben zeker dat ze hier lagen!” riep ze die avond enkele dagen later in alle staten toen ze vertrekkensklaar, nergens de nog van haar overgrootmoeder afkomstige diamanten oorhangers kon vinden.

“En waar lagen ze dan?” vroeg Dieter, die voor de manshoge kleerkastspiegel omstandig zijn das stond te strikken.

“Hier!” Patricia wees op het nachtkastje aan haar kant van het bed. “Ik heb ze zondagavond, toen we thuiskwamen van het dineetje met Linda en haar nieuwe vriend, hier neergelegd. Dat weet ik wel zeker! Sindsdien heb ik ze niet meer aangeraakt! Ik zweer het!”

“Tja, dan zouden ze daar nog moeten liggen, hé, schat.” antwoordde haar man onbewogen.

Plots trok alle kleur uit Patricia's gelaat weg toen de situatie van twee dagen geleden voor haar geest kwam. Kon het dat die dekselse Bastiaan haar de kamer had uitgestuurd met de bedoeling...?

“Jezus, nee!” sprak ze duidelijk hoorbaar tot zichzelf.

“Hé, is er iets?” vroeg Dieter, die haar — zijn

werkzaamheden onderbrekend -- verbaasd aankeek.

“Euh... Nee. Niets, niets, lieve schat.”

En Patricia dacht: ik had maar niet zo stom moeten zijn, zeker?

DE VLAAMSE PUTSCH VAN 1970

*« We moeten twee, drie,
veel Vietnams scheppen.»*

(Che Guevara:

°Argentinië 14-06-1928 -- +Bolivia 08-10-1967)

Hij beent door de kamer en blijft staan vlak voor de landkaart aan de muur. De erop aangebrachte speldjes geven een duidelijk overzicht van de krijgsverrichtingen. Waar de rode staan, is het nog te veroveren grondgebied. De blauwe geven het al bevrijde territorium aan.

Vanuit zijn commandopost op de eerste verdieping van de statige burgerwoning te Poperinge lijkt alles onder controle. Immers, de berichten die hem vanaf het front bereiken, worden met het uur rooskleuriger. Uit alles blijkt dat de meeste eenheden van het geregelde Belgische leger massaal op de vlucht slaan of zich overgeven en aansluiten bij zijn troepen. Hoogstens nog een etmaal en de gehele provincie West-Vlaanderen is bevrijd.

Maar daarmee is de strijd nog lang niet gestreden. De grootste uitdaging moet nog komen: namelijk het heroveren van de aangrenzende provincie Oost-Vlaanderen tot aan de Schelde, de natuurlijke landsgrens van het Historische Vlaanderen. En daarna Zeeuws-Vlaanderen, Frans-Vlaanderen, Henegouwen en Namen.

Hij draait zich op zijn hakken en beent naar de andere kant van de kamer: naar de sofa.

Nadenkend gaat hij zitten.

Dat het ook allemaal zo snel is gegaan.

Het merkwaardige is wel dat het Belgische leger tot nu toe geen tegenoffensief van betekenis heeft ingezet. Zelfs de NAVO-troepen werden niet ter hulp geroepen.

Ze moeten nog bekomen van de overrompeling, zeker?

Ondertussen gaat de opmars van zijn troepen -- al zijn ze niet eens zo omvangrijk in getal -- maar verder.

De nieuwe staat Vlaanderen zal nu gauw een adequate en doortastende regering op de been moeten brengen. Vandaar dat hij niet bij de pakken is blijven zitten en voor morgenochtend reeds een vergadering heeft belegd met zijn Generale Staf.

Hij mag er echter niet aan denken wat er zal gebeuren eens zijn troepen de Nederlandse en de Franse grens oversteken. Van Frankrijk heeft hij wellicht nog het minste te vrezen. De zwakke, decadente zuiderbuur zal wel zoals altijd wanneer zijn zogenaamde soevereiniteit in het gedrang komt, behoorlijk van zijn oren maken. Maar als puntje bij paaltje komt wacht Parijs zich wel troepen naar het noorden te sturen. Immers: 'département soixante-neuf' zoals Frans-Vlaanderen onder haar bezetter heet, kan hen liever gestolen worden. Wie weet vindt hij in Parijs wel een bondgenoot tegen de arrogante Hollanders, van wie hij wel meer tegenstand verwacht.

Die zullen er niet om kunnen lachen als hij doodgemoedereerd Zeeuws-Vlaanderen annexeert. Ook de Antwerpenaren niet, maar daar maalt hij minder om. Hij zal ze wel paaien met een voorwaardelijke scheldedoorvaart. Antwerpen bezetten is immers geen optie, en wel omdat het historisch niet tot Vlaanderen behoort, maar tot het Hertogdom Brabant. Trouwens, wat hun alomgeroemde haven betreft: die ligt toe-
vallig wel voor het grootste gedeelte op Vlaamse grond, op de linker scheldeoever. Hoewel hij niet zo naïef is te geloven de haven volledig voor Vlaanderen te kunnen opeisen, toch zal hij met zijn voorwaarden Antwerpen op de knieën dwingen.

Trouwens, een verzwakt Antwerpen komt hem diplomatiek erg goed uit. In ruil voor de definitieve afstand van Zeeuws-Vlaanderen, krijgen de Hollanders dan de rest van hun historische Brabant terug. Dat ze dan met dezelfde moeite ook maar Belgisch Limburg inpikken, al evenmin een deel van het Historische Vlaanderen.

Dan is er nog Henegouwen en Namen, van oorsprong ook al onvervalste Vlaamse gebieden. Wat de bevolking betreft: die zal ongetwijfeld eieren voor haar geld kiezen. Het verpauperde Wallonië, die dievenstaat ooit in het leven geroepen om een handvol franskiljons (schurken van edelen en hebzuchtige industriëlen) ter wille te zijn, is met de bezetting van hun Vlaamse gebieden definitief uitgeteld en het schamele restant kan dan in ruil voor Frans-Vlaanderen

aan Parijs worden gegeven.

De belangrijkste twistappel wordt ongetwijfeld Brussel. Wat hem betreft blijft het bij Brabant, maar het zou wel eens voorwerp van hevig opbod tussen de Hollanders en de Fransen kunnen worden. Een compromis is misschien de Zenne-stad samen met haar negentien satellietgemeenten als zelfstandige stadsstaat laten verder bestaan, weliswaar sterk in macht beperkt: zo'n beetje als het Vaticaan in Italië. Maar dat niet zonder dat de NAVO er eerst zijn biezen pakt, natuurlijk.

Dat hij het staatshoofd wordt (allicht de president) van de nieuwe staat, lijkt wel vast te staan. En de te vormen regering? Zijn vriend Daan zal hij aanstellen als informateur en in een latere fase als formateur. Samen zullen ze een grondwet schrijven, waarin hij als president een tijdlang verregaande volmachten kan uitoefenen.

Eén enkele post zal hij in die regering nog voor zichzelf reserveren, en dat is die van cultuur. Want dat is een materie die hem nauw aan het hart ligt en waarin nog veel werk is te doen. Denk maar aan het herstel van Vlaanderens roemruchte patrimonium, de herinvoering van de officiële landstaal het Middelnederlands, enzovoort, enzovoort.

* * *

Opeens hoort hij snel naderbij komende stappen op de trap. Het volgende ogenblik zwaait de

kamerdeur open en daar staat zijn moeder met rood aangelopen gezicht: “Zeg, ben jij soms doof, of hoe zit het?”

“Hé?”

“Ik sta beneden al een kwartier te roepen dat je moet komen eten!”

“Ho, ik euh... ik was bezig met... ik...”

“Zeg, en wat is dat hier allemaal!”

Als een echte kolonel komt de vrouw de kamer in en loopt naar de stafkaart.

“Dat is...” probeert hij nog.

Voor de elfjarige jongen zijn zaak kan bepleiten, scheurt zijn moeder de kaart in een woest gebaar van de muur, waarbij de rode en blauwe speldjes her en der in het rond vliegen.

Met het verfrommelde restant van de stafkaart in de hand geklemd draait ze zich naar hem toe en roept: “Hoeveel keer heb ik je al niet gezegd dat je moet ophouden met die flauwekul. De muren van je kamer zijn verleden jaar pas behangen. Jij denkt zeker dat het geld op onze rug groeit!”

“Euh... nee, maar...”

“Straks ruim je de boel hier op. Kom nu eerst maar mee naar beneden. Anders wordt het eten koud.”

“Ja, ma,” antwoordt de leider van het Nieuwe Vlaanderen dof en volgt zijn moeder de trap af zonder nog een woord van tegenspraak.

DE CREMATIE

*«Ik heb altijd de dwaasheid
der hartstochten verkozen
boven de wijsheid
der onverschilligheid»
(Anatole France:
18-04-1844 – 12-09-1924)*

“Dacht u nu echt dat u een dergelijke misdaad kon verbergen?” vroeg ik de in stemmig zwart mantelpakje geklede jonge vrouw die naast me voor de open lijkstond stond.

“Ik rekende er op zijn minst op,” antwoordde ze afgemeten, “dat u zich met uw eigen zaken zou bemoeien.”

Ik moest even slikken.

“Mevrouw tje,” zei ik, “beseft u wel wat u zegt?”

Ze haalde de schouders op:

“Ik heb u enkel gevraagd om te zorgen voor de uitvaart van mijn man. Niet om voor detective te spelen.”

Ik greep haar bij haar schouders en draaide haar bruusk naar me toe. De verlichting in de rouwkamer was net iets te zwak om de uitdrukking in haar mysterieuze, grijze ogen te kunnen peilen.

Vanochtend vroeg had deze vrouw van een gerenommeerd architect me opgebeld met de mededeling dat haar man was overleden. Ze wilde, zo vertelde ze, een crematie, maar één die op voorhand werd uitgevoerd; een crematie dus

waarbij enkel de urne met de as op de eredienst verschijnt.

Maar de jonge weduwe wilde het net iets te gretig zo geregeld hebben, naar mijn gevoel. Vandaar dat ik besloot het stoffelijk overschot van de architect maar eens van naderbij te bekijken. En jawel, hoor! Ik zag meteen dat er iets niet in de haak was. Toen had ik de weduwe opgebeld en haar met aandrang verzocht deze avond nog langs te komen.

“Beseft u wel wat u hebt gedaan?” vroeg ik. “U hebt uw man om het leven gebracht en blijkbaar een arts zover gekregen een vals overlijdensattest af te leveren. Als dat aan het licht komt, vliegt u voor jaren de cel in en riskeert die dokter levenslang te worden geschorst.”

De vrouw grinnikte zachtjes.

“En u kunt daar nog om lachen!” zei ik met lichte stemverheffing, haar zachtjes door elkaar schuddend.

“U hebt gelijk,” antwoordde ze. “Ik HEB hem vermoord! Met een hamer, als u het weten wilt.”

Ik zuchtte: “Ik vermoedde al zoiets.”

“Hij heeft er zelf om gevraagd,” zei de vrouw zonder de minste emotie. “De arts die de overlijdensakte heeft getekend is Jan, mijn minnaar. Tot zover dus de feiten. Als u nou die verdomde kist dichttimmert en het lijk zo snel mogelijk laat cremen, verdwijnt ieder bewijs, en komt er nooit iets van aan het licht.”

“Dat zou u wel willen, hé,” antwoordde ik.

“Natuurlijk,” zei ze. “Daarvoor betaal ik u. U

zegt maar hoeveel het moet kosten voor het euh... extra werk en..."

"Het spijt me, mevrouw," zei ik, "maar daar doe ik niet aan mee."

"Wat?"

"Als ik doe wat u van me verlangt, dan ben ik verdomme medeplichtig."

"Ga weg, man," antwoordde ze. "Ik betaal je royaal. Jij kijkt de andere kant op, en je hebt niks gezien."

"Maar het probleem is dat ik het WEL heb gezien! Daarbij, ik moet uw zilverlingen niet."

"Wat gaat u dan doen?"

"Wat dacht u!"

Even bleef de vraag als een dwaallicht tussen ons in hangen.

"Meent... meent u dat nu?" vroeg de jonge weduwe ten slotte.

Ik knikte.

"Maar... maar dat kunt u niet doen!"

Er viel een lange, pijnlijke stilte.

Toen wierp ze zich in mijn armen en begon te snikken:

"Ik... ik... ik kon niet anders... Het... het leven met hem... was een hel. Gelukkig had ik Jan. Die gaf me tenminste... Ik zou anders niet geweten hebben hoe ik..."

Nu begon ze onbedaarlijk te huilen.

"Kom, kom, mevrouwtje," trachtte ik. "U had bij hem weg kunnen gaan. Tenslotte is alles beter dan iemand met een hamer de schedel inslaan." Zachtjes streelde ik haar over haar schouders.

Plots hief ze haar hoofd.

Het volgende ogenblik drukte ze haar natte, sensuele mond op die van mij. Voor ik wist wat me overkwam, stak ze haar tong vooruit en opende ik als een automaat de lippen. Vol overgave beantwoordde ik even later haar vurige tongkus, terwijl ik voelde hoe ze zich met heel haar geile, gewillige lichaam tegen me aandrukte.

Toen we ons beiden hadden uitgetrokken, bekeek ik haar.

Haar adembenemende schoonheid tegen de achtergrond van het rode fluweel en de flikkerende kaarsen, ontroerde me meer dan ik zeggen kan.

“Kom, lieve schat,” hijgde de vrouw, “kom, ik wil je! Nu!”

* * *

“Eindelijk,” fluisterde ze toen de kist in de helderlichte oven was verdwenen, en het luik erachter dichtklapte.

Ik keek haar van terzijde aan: “Nu tevreden?”

Ze knikte: “Ben ik tenminste zeker dat ons geheim geborgen is.”

“ONS geheim?” echode ik, terwijl ik haar bij een arm naar de uitgang begeleidde. “Je zult bedoelen: JOUW geheim.”

Ze glimlachte samenzweerderig:

“Je bent toch maar lekker gezwicht voor mijn verleidingskunst, niet?”

“Ssstt... niet zo luid!”

“Heb je er soms al spijt van?”

Ik haalde mijn schouders op.

We waren inmiddels weer op de parkeerplaats.

“Moeten we wachten op euh... de as?” vroeg ze.

“Nee, nee,” zei ik. “Het duurt nog een hele tijd voor de crematie is afgelopen en de as is afgekoeld. Ik laat de urne vanavond of morgenvroeg wel ophalen.”

“Oh.”

We stapten in de wagen en ik startte de motor.

* * *

Nadat ik haar thuis had gebracht, reed ik naar de firma en gaf de bediende opdracht de wagen klaar te maken voor een volgende rit. Ik liep naar mijn kantoor en schonk mezelf een stevige borrel in. Die had ik wel verdiend, want nu volgde het moeilijkste deel van de klus.

Eerst ging ik nog even naar de rouwkamer. Ik slaakte een zucht van opluchting toen ik het stoffelijke overschot net zo zag liggen als ik het daar de vorige avond had achtergelaten. Nog een geluk, dacht ik, liefdevol het glanzende hout van de kist strelend, dat we altijd een paar exemplaren van hetzelfde model in voorraad hebben. Die andere opvullen tot een gewicht vergelijkbaar met dat van de vermoorde architect, was allerm minst het probleem geweest. De rekening van die nepcrematie zou ik wel onderscheppen en uit

eigen zak betalen, zodat niemand hier de onmogelijk te boeken factuur onder ogen kreeg.

Ik liep terug naar mijn kantoor en was alles bij elkaar tevreden over mezelf. Ik had die gewetenloze moordenaress gegeven waar ze om vroeg: letterlijk en figuurlijk. En tegelijk zou ik me niet onttrekken aan mijn burgerplicht.

Met bonzend hart nam ik de hoorn van de haak en vormde het nummer van het plaatselijke politiekantoor.

KORTRIJKSESTEENWEGBLUES

*« Het is moeilijk
zijn hartstochten te bedwingen,
maar het is onmogelijk
ze te bevredigen.»
(Mme de la Sablière:
°1636 – +1693)
vriendin van La Fontaine,
bekend om haar 'esprit'*

De Kortrijksesteenweg lag erbij zoals meestal op weekdagen: druk, monotoon en omwille van het miezerige weer vandaag: uitgesproken deprimerend. Het was pas kort na de middag. Al zijn klantenbezoeken zaten erop.

Achter het raam van één van de troosteloze bars, waarvan de gekleurde neonlichten al waren aangestoken, werd plots zijn aandacht getrokken door een lichtblonde vrouw. Hij minderde vaart, stopte even verderop, reed toen weer achteruit de met gravel bezaaide oprit op, en parkeerde.

Toen Peter uit zijn wagen stapte en zijn uitverkorene van dichterbij bekeek, wist hij dat zijn intuïtie hem niet had bedrogen. De jonge vrouw die hier als zovele andere langs deze baan op klanten wachtte, zag er absoluut niet uit als een hoer. Als je haar in de supermarkt of op de tram tegenkwam, zou ze gerust kunnen doorgaan voor een huisvrouw. Ze was van nature knap met hoge jukbeenderen, dunne, maar niettemin zinnelijk ogende lippen en diepblauwe ogen. Een

jaar of dertig, vijfendertig, schatte hij haar. Verder droeg ze geen overdreven make-up, noch opzichtige kleding. Kortom, een lieve, sympathieke vrouw.

In de ontvangstruimte zat een middelbare, acajourood gekapte matrone bij een ouderwets ogende kassa. De jonge vrouw was inmiddels uit de aangrenzende kamer van achter haar vitrine gekomen. Ze droeg een eenvoudige, donkerbruin gebloemde jurk die reikte tot net boven de knie, met onopvallend décolleté dat haar mooie, natuurlijk grote borsten licht accentueerde. Ze was nog mooier dan Peter haar achter het glas had vermoed.

“Mijnheer?” vroeg de barhoudster van haar TV-Story opkijkend.

Hij wierp een aarzelende blik in de richting van het blondje.

“Zeventig euro voor een halfuur, mijnheer.”

Peter nam zijn portefeuille en haalde een biljet van vijftig, en één van twintig tevoorschijn.

“Dank u wel, mijnheer,” zei de zaakvoerster afgemeten, de biljetten met de attitude van een cafébazin in haar kassa bergend.

Hij wendde zich tot de jonge vrouw die flauw naar hem glimlachte.

“Komt u maar met me mee,” zei ze, met hese, zangerige stem, hem op professioneel wiegende heupen voorgaand naar het kleine, wat kitscherig ingerichte, hoofdzakelijk in rode tinten badende kamertje.

Toen ze binnen waren en de vrouw zorgvuldig de gecapitonneerde deur had gesloten, stelde ze zich voor als Cindy.

Ze schoof geroutineerd het overgordijn dicht, en nodigde hem uit zich uit te kleden. Terwijl Peter hier een beetje onwennig mee aan de slag ging, ontdeed Cindy zich in één beweging van haar jurk, en gooide het kledingstuk nonchalant over een stoel. Eronder droeg ze slechts een klein slipje dat ze nu ook van haar billen stroopte. Omdat ze zich hierbij nadrukkelijk naar voor moest buigen, bungelden haar borsten enkele seconden in het ijle, waardoor Peter een bijzonder aangenaam gezicht werd gegund. Cindy's borsten waren mooi van vorm, merkte hij. Een stuk groter dan die van Nathalie, zijn vrouw. Maar niettegenstaande dat, hadden ze allerminst een beha van doen.

“Kom je even hierheen, schat?”

Hij kwam bij haar naast de wastafel en onderging haar routinematige wasbeurt.

“Zal ik je op zijn euh... Frans bedienen, voor we...?” vroeg Cindy vriendelijk, toen ze hem voorzichtig droog had gewreven.

Peter knikte.

Deze vrouw zag er dan misschien niet uit als een hoer, ze kende toch wel verdorie goed haar vak. Want net op het moment dat hij zijn extase wat al te snel voelde naderen, liet ze hem los en kwam overeind.

“Wacht,” fluisterde ze.

Ze liep naar een kastje en pakte een condoom dat ze in een enkele beweging van de verpakking ontdeed. Terwijl ze hem van het jasje voorzag, vroeg ze: “En...? Had meneer speciale wensen?”

De vraag overviel hem een beetje.

“Euh... nee, Cindy,” zei hij, “dank je. Het gewone... als het voor jou hetzelfde is.”

“Tuurlijk, schat. Je zegt het maar. Kom.”

Ze liep op het smalle bed toe, schopte haar zwarte, gelakte pumps uit en ging liggen met uitnodigend gespreide dijen. Ze had een dun, donkerblond, gemillimeterd vachtje, merkte Peter, op haar toekomend.

Even later liet hij zich, geholpen door Cindy's vaardige hand, bij haar naar binnen loodsen.

Ze steunde zachtjes.

Een tijdje bleven ze roerloos liggen. De vrouw keek hem aan en vroeg: “Alles naar wens, schat?”

Hij knikte.

Ze sloeg haar armen om hem heen, haakte haar onderbenen achter zijn kuit en krampte een paar keer met haar intieme handschoen, als wilde ze aangeven dat wat haar betrof het spektakel mocht beginnen.

Terwijl hij in beweging kwam, streelde en kustte Cindy hem zowaar hartstochtelijk. Ze voelde blijkbaar feilloos aan wat hij nodig had: geen geflikflooi, geen gedoe, maar eens lekker voluit kunnen gaan.

Op het moment dat hij zich ongehinderd naar de eindstreep voelde glijden, bewoog ze een paar

keer opvallend met haar bekken. Ze kreunde vlakbij zijn oor. En toen hij zich uiteindelijk vloeibaar verloor in haar diepste diepten, gilde ze het zowaar zelfs uit.

“Dank je, Cindy,” mompelde Peter plompverloren. Hij richtte zich op en maakte aanstalten zijn condoom te verwijderen.

“Wacht even, schat,” zei Cindy.

Ze boog zich naar hem toe en knapte het werkje gelijk voor hem op. “Deze moet ik hebben,” zei ze. “Als bewijs, snap je!”

“Als bewijs?”

“Ja, schat, ik word hier afgerekend op basis van het aantal gebruikte condooms. Ik vang zo’n vijfendertig euro voor een vol exemplaar. Ik mag niet klagen.”

“Ja, maar, ik heb je bazin toch betaald, en ze heeft ons hier samen zien binnen gaan!”

Cindy glimlachte, maar onthield zich van commentaar.

Toen zei ze, terwijl ze zich net als Peter, weer begon aan te kleden.

“Ach, het is nog vroeg. Vandaar dat je de eerste bent vandaag. Weet je, ik ben al tevreden als ik erin slaag een paar klanten per dag te doen stoppen. De meeste mannen hebben immers haast, zijn onderweg naar zaken, naar moeder de vrouw, of wat al meer. Soms heb ik het gevoel dat ik me hier beschikbaar stel als een soort van publiek urinoir: bij hoge nood komen ze snel even lozen in Cindy’s potje, en daarna... snel

weer wegwezen. Van de andere kant: wat moet ik anders met een gezin met twee schoolgaande kinderen en een man die door een motorongeluk voor de rest van zijn leven honderd procent werkonbekwaam is geworden.”

Er viel een stilte.

“Oh, sorry,” zei Peter, zijn jasje aantrekkend.

Cindy, inmiddels zelf ook weer aangekleed, lachte zuinigjes en zei: “Jij moet je niet excuseren. Dat die smeerlappen van de verzekeringsmaatschappij dat maar doen, en ons eindelijk eens uitbetalen. Want van die kant...” Ze maakte het bekende knisperende gebaar met duim en wijsvinger: “Van die kant hebben we nog altijd niets gezien. Blijft trouwens de vraag of we ooit wel iets ZULLEN zien!”

“Betwisting?”

Ze knikte: “Dat duurt nu al meer dan anderhalf jaar. Ze beweren dat mijn man niet de kortst mogelijke weg naar huis heeft genomen, en dat ze in een dergelijk geval...”

“En is dat zo?”

“Ja, dat is zo. Maar hij KON de kortst mogelijke weg niet nemen. De weg lag nog opgebroken. En juist dat aanvaarden die muggenzifters niet, omdat de werken officieel de dag ervoor beëindigd waren, terwijl het daar in werkelijkheid nog vol onopgeruimde rommel lag.”

“En nu stellen ze de aannemer aansprakelijk.”

“Ja, en die blijkt ondertussen in vereffening, terwijl... enfin, ik wil je niet vervelen met mijn sores.”

Peter voelde zich inmiddels zo gegeneerd dat hij snel weer in zijn portefeuille dook en vijftig Euro opdiepte.

“Hier... die zul je wel kunnen gebruiken.”

Eerst wilde Cindy het geld niet. Maar toen hij nog maar een beetje aandrong, aanvaardde ze het dan toch.

Er is inderdaad veel meer ellende achter de mensen hun ramen dan je zou vermoeden. En dat was hier wel erg letterlijk te nemen, dacht Peter, toen hij even later het etablissement verliet en naar zijn geparkeerde wagen liep.

De kortst mogelijke weg naar huis nemen. Dat had hij nu ook niet gedaan. Hij mocht er niet aan denken dat hij door iets als dit, Nathalie en de kinderen in dat soort problemen kon storten! En toch...

Peter schudde enkele keren met zijn hoofd als om die zwarte gedachte van zich af te zetten, voor hij de auto startte en hem opvallend voorzichtiger dan anders de weg opstuurde.

BONUSVERHAAL

WEEKENDJE AAN ZEE

Een episode - Versie 2006 (*)

*«Ieder wezen tracht
in zijn wezen te volharden.»
(Baruch De Spinoza:
A'dam 1632 - 's Gravenhage 1677)*

Het gebeurde in de zomer van 1970: het jaar dat hij elf was geworden.

Voor hij met de jongens van zijn lagere school op kamp vertrok, zou hij met het verlengde weekend van 21 juli (België's Nationale Feestdag) samen met zijn ouders voor enkele dagen naar de kust afreizen: meer bepaald naar een kampeerterrein in het wat terzijde liggende badplaatsje Koksijde.

Voor de jongen was een dergelijk intermezzo alvast een heel stuk aangenamer dan de jaarlijkse tiendaagse vakantie die hij traditiegetrouw aan het begin van die maand met zijn ouders in Frankrijk doorbracht. Hier, aan de eigen kust, kon hij tenminste in het zand ravotten: echt zand nog wel. Want wat die Fransen voor zand aanzagen, dat trok toch maar nergens op. Het was zo ruw als schuurpapier en zat bovendien vol kiezelsteentjes. Dat onze pretentieuze zuiderburen maar eens hierheen kwamen als ze echt zand wilden.

Het liefst had de jongen het grootste deel van zijn vakantie aan de Vlaamse kust doorgebracht. Maar daar wilden zijn ouders niets van horen.

“Als kleine zelfstandigen hebben we maar tien dagen,” klaagde zijn moeder steevast, “en die gaan we niet voor jouw plezier in de regen doorbrengen. Bovendien: Frankrijk heeft heel wat meer te bieden dan de kust hier, waar het ene frietkraam naast het andere staat.”

Het moet gezegd: de ouders van de jongen waren culinaire fijnproevers. Mede daarom gingen ze natuurlijk bij voorkeur naar het gastronomisch veel verfijndere Frankrijk. Daar werd de eigen eetcultuur niet zo door het massatoerisme verknoeid, en was alles, onder andere door de eind de jaren zestig sterk gedevalueerde Franse Franc, ook merkbaar goedkoper dan bij ons.

Maar aan dit soort overwegingen had de jongen niet echt een boodschap. En het weer? Daar trok hij zich evenmin wat van aan. Regen of zonneshijn: hij was altijd in de weer.

Gelukkig voor hem was er af en toe toch eens een meevallertje, zoals dat weekend van 21 juli.

Eerst waren zijn ouders niet meer van plan geweest hun kampeertent nog eens van de zolder te halen deze zomer. Maar vrienden — een kinderloos echtpaar bij wie de jongen in zijn kindertijd vaak logeerde — hadden heel erg aangedrongen, waardoor zijn ouders uiteindelijk overstag gingen.

Wat de jongen pas op het laatste moment te weten kwam, was dat er nog iemand zou meegaan naar de camping, namelijk een meisje dat Greet heette. Ze was de negentienjarige dochter

van buren van August en Marie, het vriendenpaar in kwestie.

De jongen vond dat allemaal best en hij stond er niet echt bij stil. Tot... hij kennis maakte met het meisje. Hij was meteen onder de indruk. Want Greet bleek wel even uit een heel ander hout gesneden dan de weinige meisjes die hij kende. Eerder afgeschermd als hij destijds van het andere geslacht leefde — hij was enig kind en op het internaat waren ook al geen meisjes — had hij nog nooit kennis gemaakt met iemand als Greet.

Het was bovendien een geluk dat ze hem meteen zag zitten. Niettegenstaande ze zich allicht meer zijn kindermeisje dan zijn potentiële vriendin zal hebben gevoeld: niet eens halfontloken puber die hij was.

Maar ook dat had zo zijn voordeeltjes.

Zo zag Greet er bijvoorbeeld geen graten in dat hij, bij iedere wandeling die ze samen maakten, spontaan haar mooie, slanke hand vatte. Dat in tegenstelling tot bijvoorbeeld zijn buurmeisje Liliane die, telkens de jongen bij haar hetzelfde probeerde te doen, kribbig afweerde met de vermanende woorden: "Pas op voor de mensen!"

Nee, dan was Greet van een heel ander kaliber. Tenminste, dat was wat de jongen toen dacht. Later zou er zich nog wel een heel andere Greet ontpoppen.

Maar zover was het tijdens die memorabele julidagen van 1970 nog niet.

Op dit moment was Greet een beeld van een

onbezorgd, donkerharig tienermeisje; een gracieuze verschijning die van een haast superieure schoonheid getuigde. Elegant en beschaafd in alles wat ze deed of zei met haar melodieuze stem, zacht als fluweel, zoals trouwens vele andere onderdelen van haar prachtige lichaam.

Ook kreeg hij nu voor het eerst het bijna maximum van een vrouwenlichaam te zien. Greet was namelijk een verwoed zonnebaadster. Daarbij droeg ze steevast een minuscuul bikini'tje waarvan ze -- met het doel een zo egaal mogelijk gebruide rug te bekomen -- eenmaal op een eenzaam plekje in de duinen, het bovenstuk losmaakte. De jongen vond het wel jammer dat ze ook haar voorkant niet gelijkmatig liet bruinen. Maar zoveel preutsheid bezat het meisje nog wel. Bovendien, het tijdperk van de monokini aan onze kust lag minstens nog tien jaar in het ver-schiet. Laat staan dat er al sprake zou zijn van zoiets als een naaktstrand!

Wat de grote mensen daar nu allemaal van vonden?

August plaagde de jongen wel eens door te zeggen: "Ik zal dit of dat aan uw lief gaan vertellen!" Maar voor de rest lachten ze er maar wat mee. Zijn moeder vatte het als volgt samen: "Och, we moeten daar allemaal niet te zwaar aan tillen. 't Is tenslotte nog maar een kind." Van het losgemaakte bovendee! van Greets bikini wist de goede vrouw natuurlijk niets.

Dat de volwassenen hem niet ernstig namen,

was aan de ene kant meegenomen (ze lieten hem tenminste met rust). Maar aan de andere kant... Zou hij dan in hun ogen voor altijd een kind blijven? Grote mensen begrepen trouwens nooit iets van kinderen of WILDEN er gewoon niets van begrijpen. Dat wist hij al wel.

Zonder het te beseffen was de jongen voor het eerst in zijn leven echt verliefd op een meisje. En juist omdat hij dat gevoel nooit eerder had gekend, wist hij het niet zo goed te plaatsen, en voelde hij de relativiserende taal van de anderen aan als een soort verraad tegenover zijn allerpersoonlijkste ik.

De eerste keer verliefd is mooi. Helaas brengt het meestal niets dan pijn en bittere teleurstelling achteraf. Want hoewel het veruit de mooiste dagen uit de jongen zijn prille tienertijd zouden blijken, toch zou hij er naderhand maar een wrange nasmaak aan overhouden.

Greet, die kennelijk wat anders aan haar mooie hoofdje had, zag hem na dit fantastische weekend niet meer staan. Misschien dat ze zich toen pas realiseerde welke ravage ze ongewild in zijn kinderziel had aangericht en dat ze daarom verkoos afstand te nemen.

De jongen van zijn kant kon zich enkel troosten met de zoete herinnering aan een paar dagen van opperste gelukzaligheid.

Wat zou hij trouwens nog alle tijd van de wereld krijgen om weer verliefd en... terug ontgoocheld te worden.

(*) Deze tekst verscheen reeds in 1987 in *Pointe* en kreeg in de zomer van 2006 een plaatsje in het jubileumnummer naar aanleiding van het twintigjarige bestaan van dit fantastische luistertijdschrift. Deze gebeurtenis zette de auteur ertoe aan de tekst te herschrijven tot deze beter geformuleerde, maar vooral beduidend kortere versie.